

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. I. szám 2020. január

Kincsörzés

Egy paptársam azon kesergett a minap, viszolyog a soron következő iskolai megemlékezéstől, mert a himnuszt csak másod- vagy harmadmagával énekli, a jelenlevők értetlenségét vagy meghökkenését kiváltva. Úgy tekintenek rám, mintha a Holdról pottyantam volna kö-zéjük – mondta.

Hasonlót magam is átéltem már, de hányszor! Úgy alítom, ha a technika ördöge áramszünetet idézne elő ünnepeinken, a protokoll a második programpontra, a köszöntőkkel, üdvözlésekkel folytatódna. A himnusznak, nemzeti imádságunknak igencsak vegyes az ázsiója. A győzelem folytán dobogóra lépő, könnyeivel küszködő, szívére tett kezű, megrendült sportolótól az időtlenül röhécselő, szenttelen politikusig (szekértábora válogatja!) széles a skála. Kölcsey és Erkel remeke kalandos pályát futott be, amíg 2012-ben Alaptörvényünk preambulumban is helyet kapott. Mondhatnánk, saját történettel bír. Amikor kutakodni kezdtem himnusznak sorsa felől, magam is meglepődtem nemzeti kincsünk hányattatásán. Mert kincs a himnus, ezeréves történelmünk foglalata, hálaadó zsoltár, egyben kérés is: megtartatásra. Csak remélni tudom, hogy az oly sokat hangoztatott nemzettudatra nevelés egyik meghatározó eleme lesz.

Hadd nyújtsak át egy csokorra valót hírességeink gondolataiból: „*Ez az egyetlen himnus, ami nem öndicsőítés; mert ha azt veszem, hogy Deutschland, Deutschland über alles, meg Italia, Italia... , Великая Русь... vagy most Могучая воля, великая слава, illetve God save the Queen... – ezek mind vagy egy királyt, vagy egy népet dicsőítenek, a magyar Himnus pedig egy alázatos imádság.* (Medvedczky Ádám)

„*Iskolai alkalmakon már megtapasztaltam, hogy milyen üres és hideg érzés az, amikor felvételről hangzik el, sem az a tisztelet, sem az az alázat nem jelenik meg, sem a katarzist nem lehet átélni, amit minden élő előadás kivált belőlem. Éppen az élő énekléssel lehet*

közelebb vinni a fiatalokhoz, hiszen az együtt éneklők ereje bevonja azokat is előbb-utóbb, akik nem tudnak vagy nem mernek énekelni, hiszen ez a mű mi magunk vagyunk.” (Hosszú Kristóf)

Szívesen emlékszem vissza arra, amikor a hetvenes évek második felében sátoros, trabantos, Erdélyt járó turistaként Brassó környékén az esti órákban eltvedtünk. Ugyan szombat este volt, csak egy helyen volt a faluban világosság. Az ottani akkori kötelező »takarékoság« okán nem volt rendes áramszolgáltatás. A falu összes Daciájának autóakkumulátora összekötve világított a kultúrházban magyar-szász-román családokkal vegyesen tartott – minden nemzetiség zenéjét is pillanatonként váltó –, nagyon békés, vidám lakodalmon. Mikor megtudták, honnan érkeztünk, nem hagytak bennünket távozni, szinte a legfontosabb vendégek lettünk reggelig. Éjfélkor a társaság na-

gyobbik fele elénekelt a magyar és a székely himnuszt. A legborzongatóbbnak azt éreztem, amikor mellém állt egy középkorú atyafi, és elmondta, hogy ő pusztán a Himnus énekléséért nemrégén már börtönben is ült egy évet, de nem bánja, ha megint úgy alakul. A tiszteletünkre hangosan elénekelt mindkettőt ismét! (Kerényi György)

Hamarosan, az esztendő fordulóján újra felhangzik majd a Himnus templomainkban, de bejátszszak majd a különféle megemlékezéseken, állami, nemzeti ünnepeken is. Keresztényként, jó hazafiként nem feshenghetünk és nem hallgathatunk szemérmesen. Énekeljük bátran, büszkén! Ez is bizonyágtétel! Bizonyágtétel arról, hogy nem a sors szeszélyét látjuk a „hadak útját” megjárt nemzetünk múltjában, hanem az olykor próbákat is küldő, de mindvégig oltalmazó, védő Atyai Kezet!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Az erdő egyik szögletében nagyobb hódomb. Azon már ablak is van. Az az erdőőr háza. Csendes, mint a többi fehér halom az erdőben. Ablaktáblái behúzza, eresze majd a földig ér, és

Fekete István:

Szilveszter éjjel (1934)

Éjfél van a havas utak s az örök Idő országútján. Az ősztendő utolsó éjfele. Tomboló szél nyargal az éjszakában. Nincs, ami útjába álljon, s a dermedt jegenyék suhogva hajolnak délnek, sziszegve panaszkodnak, és gyökereikkel riadtan kapaszkodnak a fagyos földbe.

Az öreg esztendő szélostora zúgó suhogással vág végig az erdőn, a síkon, és didergő fejüket meghajtják a felhőket érő fenyők éppúgy, mint a száraz kórószálak, melyekről az utolsó magvakat tegnap vitték el az éhes tengelicék.

Zúg a szél az erdőn.

Suhog a tölgyesben, és orgonál a fenyvesben, hol ízekre szakad, amikor belevágódik a hegyes túlevelek milliós országába. És hordja a havat. Felszedi a tisztásokról, hol nekivágja a fák északi oldalának, hol mohás ágyba kapaszkodnak a hó nyargaló porszemei. Ami aztán megkapaszkodni nem tud: lehull a földre. Nekitámaszkodik a fának, vagy viteti magát új utakon, hol új torlaszok nőnek.

A patakából csak egy keskeny fekete csík látszik. Ott folyik a víz csendesen, szótlanul. Néha felcsillannak itt-ott apró hullámok, mintha tudnák, hogy az őszből jönnek, de a tavaszba mennek. A patak egyik oldalán szinte lóg a keményre tapasztott hó, a másik oldalon kopaszra seperte a szél, mely hideg ujjaiával felborzolja a víz fázósan redős tükrét.

A hó alatt ujjnyi jég fojtogatja a patakat. Megkapaszkodik a partokban, és szeretne összeérni, de a hó nagy súlya letördeli a szélét, s a víz hangtalan örömmel konok feketeségbe rántja a betolakodókat.

És a hó halott birodalmában, a havas erdőn rettegve álmodik az Élet. Nincs hang, csak a szél jajgatása, nincs mozgás, csak a jeges ágak vergődése. A nap talán sose kel fel többet, hogy nagy fejű szitakötőket vegyen aranyos, meleg sugarára. Talán elfáradt a messze kelet végételen útjain, vagy elvesztette áldott tarisznyáját, melyben ott szunnyad a rétek virága, az erdők dús rügye s a fészkek meleg ágya.

Nincs válasz az éjfélbe szakadt éjszakában.

Minden bokorra hódombot rakott a tél. Kicsire kicsit, nagyra nagyot. Vajon miről álmodnak fehér takarójuk alatt kopasz kis karjaikkal a didergő cserjék?

nyitott pitvarában szorgalmasan rakja le hideg terhét a szél

Bent, a gerendás szobában álmos lámpavilág. Csizmás ember könyököl az asztalra, és ijedt arcú, öregedő asszony a kályha mellett. Ha a szél megrázza az ablakot, odanéznek, s az asszony ilyenkor a szívére szorítja a kezét.

- Jaj, istenem, csak már itt lennének!

Az erdőőr dörmög valamit. Nem érteni. A szobában ijedt várakozás pattanik néha a bútorokban, és a perceket álmosan őrli a szű a gerendákban. Neki mindegy. Csendbontó kis kapargálása akkor is lehullt a süppedt szobába, amikor hideg arcú öregember feküdt az ágyon kiterítve, üveg rózsafüzérrel darabos ujjai között, meg akkor is, amikor az új erdőőr meghozta a menyecskét a kimeszelt szobába, s az egyszerű vágyak megölelték egymást.

Régen volt. De ezzel a szű nem törődik. Néha felesel a láncos faliórával, melynek ketyegése nélkül rondítana a csend, néha elhallgat, különösen nappal, amikor nem szórhatja időt őrli fűrészpöröt a sötétben ijedten dobbanó szívekre.

Az óra éjfél üt. Rozsdás láncán zörögve szalad lefelé a súly.

Az erdőőr felkel, és odaül felesége mellé. Megsimogatja kezét.

- Boldog új esztendőt, anyjuk!

Az asszony feje még mélyebbre csuklik.

- Mindenkinek. Azoknak is,

akik kint járnak... –

És keze fejével megtörli szemét. Rettegve gondol a szélviharos erdőre, hol emberi vadak állhatnak a homályban. Az ura csak most lábalt ki egy ilyen éjszaka emlékeit, most meg a lánya vőlegénye ment el, hogy találkozzon a veszedelemmel, mely a fejük fölött lóg, amíg csak le nem számolnak vele.

Odakünn mintha megroppanna a hó. Az ember előrehajol, mintha szemével is hallgatózna, az asszony meg belekapaszkodik az ura karjába.

- Ne menj ki! Majd zörgetnek.

Megkoppán az ablaktábla. Egyszer... kétszer... háromszor...

Feloldódik az ijedt csend. Az erdőőr felugrik, zárat nyit, és szélesre tárja az ajtót. Elöl zömök, piros képű ember topog be. Akkora kis nevető, fekete szemmel, mint a kökénybogyó, utána szép szál legény, hogy meg kell hajolnia az alacsony ajtóban. Fején kötés.

- Megvan! – lihegi az apró emberke. – Megvan! Boldog új esztendő! Komámasszony, ölelje meg a Jóskát! Ez csinálta. Amíg rám lövöldözött a gazember: a háta mögé került (mert egészen esztét veszette az a zsvivány, meg a szél is jajgatott), és lerántotta a földre. Alig tudtam a hóban kiválogatni, melyiket üssem, úgy összebomgolódtak. Kétszer is fejbe vágtam, amíg eleresztette Jóskát. Akkor aztán megkötöztük. Most már a csendőrök fogják a községházán.

Boldog zsbongás a kis szobában: hála isten! Hála isten! Ez igazán boldog esztendő.

- Anyjuk, bort! Tegyétek le a puskát! Hozd ki a nagyobbik lámpát! Ennivalót! – Az asszonyka szaporán sűrőforog. Fehér abrosz kerül az asztalra. Hideg hús, fonott kalács. Boldog nevetés. Összekoccannak a poharak.

- Derék ember vagy, Jóska fiam! Isten éltesse!

A legény azonban szótlan. Jólesik neki az asszony anyás simogatása, de látszik valamit szeretne mondani. Amikor egy kicsit elül a zaj, meg is kérdi?

- Erzsi már alszik? – És elpirul.

Amazok hárman boldogan, nevetősen néznek össze.

- Nézd meg, fiam. Talán még nem feküdt le.

A legény olyan lassan kel fel, mint kit nógatni kell. Aztán benyit a másik szobába.

Amint becsukódik mögötte az ajtó, puha meleg karok fonják körül és a boldogság tüze lángra lobban a sötétben.

- Ó, istenem, nemhiába imádkoztam! Megsegített... – Aztán már alig beszélnek. A nagykemence széles padkáján el nem mondható boldogság álmodik. Akadozó sutogás vergődik a homályban, s a szívekben zsongó muzsika zendül. Néha megsimogatják egymás kezét, néha felsóhajtanak, mintha siratnák a percek, melyek soha vissza nem térnek. A sötét zugokban hangtalan nevetés hancúrozik, és a szű is elhallgatott a mestergerendában. A vágyódásban fulladozó gondolatok már messze járnak, már rakják a fészket, a puhát, a meleget.

De eljár az idő. Messze keleten a nap mégiscsak nyakába akasztja áldott tarisznyáját, hogy elhozza a fényt, a meleget, a szeretetet. És jövetelének tollas kis hírnöke, a kakas megszólal az ablak alatt:

- Hajnal van, újév hajnala! Ébredjetek!

Elült a szél. Odafagyott a szikrázó, ébredő, fehér erdőhöz. Cinkék kopogtatják a jeges ágakat, és szánkó csilingel valahol az utakon. A faluból a muzsikaszó alig ér el ideig. Csak mint a méhdöngés. Néha a klarinét vékony hangja száll az erdő felett, néha a nagybőgő mormog.

Vadlibák húznak magasan, frissen észak felé. A patakparton piros lábú vadkacsák tollázkodnak, és a nádasban most ballag hazafelé a róka.

A kis erdei ház kéményéből vidáman kanyarog felfelé a füst, nevetnek a napfényben az ablakok. A fiatalok már fél órája búcsúznak a törött fájú kiskapuban. A legény a puskaszíjjal játszik, és még a kiskabátja is ki van gom-

bolva.

- Hát májusban? – kérdi.

A lány csak bólint, és ő is megfogja a puskaszíjat. Kezük összeér.

Csoda, hogy meg nem csordulnak az ereszek, és kakukk nem kiált a dérvirágos vadkörtefán.

Mintha május lenne.

Sík Sándor: Isten lánca

*Nem, nem engedlek, fogom a kezed:
Az Isten lánca vagyok én neked.*

*Kötlek, magadhoz, élő kötelekkel,
Komoly, virrasztó, nehéz szeretettel.*

*A ködlő múltat, akarom, feledd,
S állj meg hajnalló mélyeid felett.*

*És nézz magadba boldog félelemmel:
Isten szemével és az én szememmel.*

*És tépd el mind a félig-fátylakat.
Akarom: láss és megszeresd magad.*

*Hogy lásd magad: ifjúnak és igaznak,
Erősségnek és mosolygó vigasznak.*

*Lásd, hogy világol a boldog titok:
A zengő porta, mit Isten nyitott.*

*Akarom: keljen új életre benned
Alvó dala az építő igennek.*

7 fogadalom ötlet, ami közelebb vihet Istenhez

Előttünk áll egy új év, új lehetőségekkel. Legyünk más emberek jövő ilyenkorra. Az egyéb fogadalmak mellett idén határozzunk el egy lelki dolgot is, amivel közelebb kerülhetünk a jó Istenhez.

Az alábbi kategóriák ötletekkel próbálnak segíteni a lelki élet elmélyítéséhez. Ha csak egyetlen egyet választunk ki és megvalósítjuk, jövő ilyenkorra lelkileg új emberek leszünk.

- Több idő az imádságban

Egy atya fogalmazta meg egyszer: milyen szörnyű volna, ha a házastársunknak, szerelmünknek úgy nyilvánítanánk ki a szeretetünket, hogy reggel és este felolvassánk neki egy verset, aztán csinálnánk a saját dolgunkat nélküle egész nap... És milyen sokan

még ma is így vagyunk: elmondjuk az esti és reggeli verses imánkat, esetleg kéréseinket, és ez minden Krisztussal töltött időnk. Fedezzük fel, hogy Krisztussal együtt lenni jó. Jó dolog odaadni egy kis időt – késő este vagy hajnalban, éjszaka... Jó dolog ülni, gyertyát gyújtani, gondolkodni Vele, Róla, vagy csak úgy együtt lenni csendben. Olvasni a Szentírásban szavait, kiönteni Neki a lelkünket, hálát adni, bocsánatot kérni, sírni, nevetni, tanácsot kérni. Hallgatni a csendben, hogy mit mond nekünk. Rózsafüzérben átélni az életét, vagy igazán átélve elmondani megtervezett imákat. Megérezni, ahogyan a szívünk tájkáját átjárja az a meleg szeretet, ami Tőle jön ilyenkor. Megtanulni egy új imát. Imádságokat keresgélni, olvasgatni. Rendszeresen imádkozni valaki(k)ért. Elmondani a szolozsma valamelyik részét. Vagy napközben, harangszókor az Úrangyalát. Szentségimádáson együtt lenni Vele. Minőségi időt adni NEKI, aki a legjobb szeretet. Válasszunk valamit, amire leginkább hívást érzünk, válasszunk hozzá egy betervezett időt is – hatalmas kegyelmeket fogunk kapni általa.

- Egy misztérium közelebről

Biztosan van olyan dolog, ami egy kicsit foglalkoztat, vagy kíváncsivá tett már a hitéletünkben. Menjünk utána, tudjunk meg róla többet. Ez lehet egy misztérium, lehet egy szent, lehet egy ünnep, vagy bármi, amit jó lenne jobban megismerni. Talán szívesen megtudnánk többet a Rózsafüzérről. Vagy a Szentlélek titkáról. A Pünkösdről, az Úrnapijáról, a Szeplőtelen fogantatás ünnepéről. A Szűzanyáról, az Oltáriszentségről, a szentáldozás szabályairól, a szentgyónásról, a liturgiáról vagy az egyházzenéről. Valamelyik szentünkről. Szent Ferencről, Szent Antalról, Szent Mónikáról, Szent Ritáról. Liseux-i Szent Terézről. Vagy a pápáinkról. És megéltük-e már a húsvét titkát úgy, hogy részt vettünk a szent három nap min-

den szertartásán? Felfedeztük-e a szentségimádás forrását? Vettünk-e részt lelkigyakorlaton? Jártunk-e zarándoklaton? Válasszunk egy dolgot, és merüljünk bele mélyebben. Előbbre fog vinni a lelki életben.

- Egy idézet a Bibliából

Kevesen vagyunk, akik rendszeresen olvassuk a Szentírást. Ha eddig keveset forgattuk, ismerkedjünk vele. Nézzük meg, milyen fejezetei vannak, vegyük észre, hogyan kell keresgélni benne, mit jelölnek a számok, amivel egy-egy idézetet jelölnek. A Biblia tele van gyönyörű idézetekkel: keressünk olyat, ami megszólít, ami leginkább az életünkre illik. Vannak, akik egy-egy kérdésükkel találomra kinyitják a Bibliát, és az adott oldalon keresnek egy választ. Vannak, akik azt mondják, ez értelmetlen – ám mégis több értelme van, mint horoszkópotak böngészni. Szent Ferenc, mielőtt legelső testvérét befogadta, a Szentírást ütötte fel háromszor, hogy megkérdezze az Urat, mit tegyen. Ha még nem olvastunk soha semmit, azt tanácsolják, érdemes legelőször János első levelét elolvasni. Azután az evangéliumokat és Pál leveleit. Egész biztos találunk benne olyat, ami megragad minket, vagy olyan szakaszt, amit életünk mottójának választhatunk, vagy csak választ fog adni egy bennünk lévő kérdésre.

Írjuk ki magunknak ezeket a szakaszokat, tegyük olyan helyre, ahol gyakran látjuk. Gyakorlott Szentírás-olvasók elhatározhatják, hogy elolvassák végre a kevésbé ismert részeket, vagy hogy minden hónap-

ra/hétre választanak egy ígét, amit megpróbálnak az életükben is megélni az adott időszakban. Hamar rá fogunk jönni, hogy a Szentírás nem egy egyszerű könyv, hanem egy élő üzenet, ami személyesen nekünk szól az Atyától. Utána nem tudjuk többé letenni.

- A lélek tisztasága

Jól esik megfürödni egy fárasztó vagy mozgalmas nap után. Jól esik kezét mosni, ha bepiszkoltuk magunkat. Jól esik illatos, tiszta ruhába bújni, ápoltnak lenni, vágyunk rá. Egy gondozott kert, ahol virágok illatoznak, ugyancsak vonzóbb mint egy gazos udvar. Jó emberek vagyunk, de vajon tisztaság van a szívünkben, lelkünkben? Vannak-e képmutatásaink, helytelen vágyaink, szoktunk-e csúnyán beszélni, mondtunk-e rosszat valakiről? Ezek nem tűnnek nagy bűnöknek, talán nap mint nap találkozunk ilyesmivel, mégis talán a legjobb veszélyeztetik a lélek tisztaságát. Tudok-e megállni egy pillanatra? Tudok-e magamra nézni úgy, ahogy Isten nézne rám? Tudok-e továbbmenni úgy, hogy elhatározom, elhagyom ezeknek a gyengeségeknek legalább az egyikét? Be tudom-e látni, hogy egyedül nem vagyok rá képes, csak Istennel együtt? Merek-e Rá hagyatkozni? Merek-e a szemé elé kerülni, ha elbuktam? Hiszem-e, hogy bármit tettem, mindig van újrakezdés, újra felállás? És ha kérem Őt, segít jobbnak és tisztábbnak lenni? Elhatározhatom, hogy gyakoribbá teszem a szentgyónásaimat, rendszeressé teszem életemben a lelkiismeretvizsgálatot. Bűnbánatot tartok, bűnbánati imákat imádkozom, böjtölök, vagy lemondok valamiről köszönetképpen, aminek a helyébe Istent teszem. Ha csak egyetlen gyengeséget le tudok győzni, az az egész lelkemre hatással lesz: ahogyan a hálónak egy pontját ha felemelem, a többi is jön vele.

- Krisztus szeme

Embereknek van a legnagyobb szerepe az életünkben. Az emberi kapcsolataink nehezek, bántjuk egymást, haragot tartunk, hálátlanok vagyunk, nem tudunk bocsánatot kérni vagy megbocsátani. Vannak, akiket nem szívlelünk, akiket kibeszélünk, akiknél ha titokban is, de jobbnak tartjuk magunkat. Elfáradunk abban, hogy odafigyeljünk a másokra, elfogy a türelmünk, amikor valakinek a természete próbára tesz. Mégis: Krisztus mindannyiunkért meghalt, azért is, aki nap mint nap káromolja őt és azért is, aki ellopja valamilyen értékünket. Annak is éppúgy meghallgatja imádságát és örül a megtérésének, mint az enyémenek. Egy picit se jobban vagy kevésbé. Ugyanannyira szereti, mint engem. Tudok-e úgy nézni az emberekre, ahogyan Jézus néz rájuk? Imádkozzam és kérem az Ő szemeit, hogy képes legyek rá. Hogy ne bioakadályt lássak egy lelassult idős emberben, ne ítéljem meg azt, aki erkölcstelen életet él, aki más mint én, aki nem ismeri Krisztust. Ne pletykáljak a háta mögött senkinek, ne mondjam, hogy nem tudom elfelejteni a megbántást, hogy nem tudok megbocsátani, mert Krisztus meg tud bocsátani. Elhatározhatom, hogy nem viszonzom a rosszat rosszal. Áldást mondok azokra, akik megbántottak. Imádkozom azokért, akik bűnt követek el, ellenem vagy mások ellen, vagy imádkozom azokért, akikkel nehezen értek szót, akiket nem kedvelek.

- Megelégedettség és megosztás

Vajon a végtelenül jóságos Isten, amikor a világot megalkotta, nem azt akarta-e, hogy teremtményei ne szenvedjenek hiányt semmiben? Isten jót akar nekünk ma is azzal, amit ad. Mindannyiunknak tehát Isten elgondolása szerint van része a javakból, – az ember az, aki úgy gondolja, hogy neki még több kell, és a másét is magának akarja. El tudom-e engedni a birtoklás vágyát és az önzést, amivel magamnak akarok még olyan dolgokból, amikkel már rendelkezem? Felismerem-e, hogy szigorúan véve, minden, amiből többet veszek el, mint amennyi szükséges számomra, azt valaki mástól veszem el? Tudok-e lemondani a második adag ennivalóról, a második szelet süteményről, a többedik lábbeliről, ruházati vagy elektronikai cikkről? Van-e feleslegem, amit értelmetlenül tárolok? Meg tudom-e osztani másokkal a javaimat? A lakásomat, az élelmemet, a ruháimat, az autóm? Tudok-e lépni az egyszerűség felé, megelégedni a szükségessel, továbbadni ingyen azt, aminek más talán örülne? Tudok-e támogatni nálam szegényebbeket? Tudom-e megosztani az időmet olyanokkal, akiknek az idő a vagyonuk? (pl. egyedül élő családtagok) Van-e olyan ember a környezetemben, akinek bármiben segíteni tudok? Akár a vagyonommal, vagy ha ilyenem nincs, akkor a tudásommal, képességeimmel, imádságommal vagy az időmmel?

- Hétköznapi szentmise

Egy atya prédikálta egyszer, hogy nem az a luxus, amikor drága sportkocsival járunk dolgozni, hanem amikor meg tudjuk valósítani, hogy hétköznapi is eljárjunk szentmisére. Élet-helyzettől – és lakóhelytől – függően ez lehet nagyon nehéz, de biztos, hogy találunk azonnal több akadályt is, amit az útjába állíthatunk. A gonosz lélek is mindent elkövet, hogy ezt ne tudjuk megtenni. A vasárnapi szentmisék életünk legnagyobb forrásai. A hétköznapi szentmisék még inkább. Mennyire más úgy kezdeni – vagy befejezni – a napot, hogy az Úr békéje a szívünkben van, és testével táplált minket. Ellát minket egy olyan titkos erővel, amitől könnyebben álljuk a sarat, amitől kedvesebbek, türelmesebbek, szeretettel teljesebbek leszünk. Lehet, hogy nincs időnk, lehetőségünk arra, hogy minden nap szentmisére menjünk: de bizonyára képesek vagyunk találni

egy olyan napot a héten, amikor meg tudnánk valósítani. Azt gondolhatjuk, hogy elvesz abból a kevés időnkéből, ám ha gyakorlattá tesszük, hamar észrevesszük, hogy százszorosan kapjuk vissza kegyelmekben az odaajándékozott időt. Keressünk egy napot a héten – akár hét közepén – és egy elérhető tempomot, ahol reggel vagy este be tudunk térni egy szentmisére.

Mit rejt a kagylóhéj?

A sánta róka és a tigris

Egy ember az erdőn balagott keresztül. Egyszer csak megpillantott egy rókát, amelyiknek hiányzott az egyik lába.

A férfinak az a kérdés motoszkált a fejében, hogy vajon hogyan maradt a róka életben?

Aztán megpillantott egy tigrist, elejtett zsákmányával a szájában. A tigris teleette magát, s a maradékot hagyta, hogy a róka elfogyassza.

A rókát Isten ugyanezen a tigrisen keresztül táplálta másnap is. Az ember ámulatba esett Isten jóságától. Nyomban el is határozta, hogy ő is meghúzza magát egy sarokban, és teljesen az Úrra bízta magát, aki majd gondoskodik minden szükségletéről. Úgy is tett, de hosszú ideig semmi sem történt. A szerencsétlen már majdnem halálán volt, amikor egyik napon hangot hallott:

- Ó, te tévelygő, nyisd ki a szemed, és pillantsd meg az Igazságot! Ne a sánta rókát utánozd, a tigris példáját kövesd!

**Mumor
sarok**

Mindenki zsoltára

A 23. zsoltár újrahang- szerelve

Dávid zsoltára.

De nem csak az övé. A tied, az enyém. A miénk. Mindenkié. Mindenki zsoltára a 23. zsoltár. Kedvenc. Szórol szóra. Fejből. Szívből. Kívülről. Tudjuk. Fújjuk. Mondjuk. Énekeljük. Imádkozzuk. Egy zsoltár. A huszonharmadik. Több, mint egy zsoltár. Hitvallás. Örökre szól. Ökumenikus zsoltár. Evangélikus zsoltár. A mi zsoltárunk. Is. Dávid zsoltára.

Szerző: Gáncs Tamás

Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm.

Nem más. Ő. Csakis ő. Senki más. Ha ő nem, akkor senki. Az Úr. Tamással együtt valljuk Jézusról: én Uram és én Istenem. Ő az én pásztorem. Az Úr az én pásztorem. Jézus az Úr. Kúriosz. Nem elnyomó. Nem politikai vezető. Nem morálfilozófus. Nem bálvány. Nem valláspótlék. Nem egy a sok közül. Ő: Úr. Az Úr. Az én pásztorem.

Velem vándorol utamon Jézus. Énekeljük. Valljuk. Hisszük. Nem szűkölködünk. Mert általa, vele és benne minden megvan, ami igazán kell. Ez a teljesség. Minden más csak ezután jön. Keressétek először(!) az Isten országát, és minden más adatik, minden más csak ezután jön. Ő mondja ezt. Ő. Nem más. Az én pásztorem. Az én Jézusom. Az én Uram. Az én Istenem. Az(!) Úr. Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm.

Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Gyönyörű ez a fordítás: terelget. Nem terel, nem utasít, nem erőszakkal kényszerít, nem parancsol. Nem megbabonáz, nem manipulál. Terelget. Szeretettel. Finoman, Gyengéden. Épphogy megérint szavával. Épphogy megérinti a vállam, a szívem, a lelkem, az énem. Megérinti az egóm, és odavezet a csendes vizekhez. Az élet forrásához. A csendes forráshoz. Ahol minden elkezdődött és elkezdődik. Igen, terelget. Igen, vezet. Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

Üde lélek. Micsoda evangélium! Az Örökkévaló az, aki felüdíti a lelket. Ritkán beszélünk erről: az Isten felüdítő Isten. Felfrissít. Lelkével frissíti fel a lelkemet. Felüdíti. És... És nemcsak hogy felüdíti, de ezután, ezzel összefüggésben is: igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Biztonságérzetet ad. Az igaz ösvény tudata ez. Ösvénybizonyosságnak is nevezhetnénk akár.

Ez az út keskeny. Jézus beszél erről. Egyáltalán nem széles, de ez az út az Atyához. A szűk, keskeny ösvény. Ő vezet. Megint vezet. Újra. Folyamatosan. Nem mindig vesszük észre. Vagy nem mindig akarjuk észrevenni. De vezet. Méghozzá az ő nevéért. Nemcsak úgy általában, hanem az ő nevéért. Ne vedd hiába Istened nevét. Az ő(!) nevéért vezet. A név. „Vö SÉM.” Szent. És mégis közel van, és megszólítható.

Jézus óta Atyának szólítható. Igen, Jézus óta. Akinek nevére meghajlik minden térd. Akinek neve oda volt írva a kereszt

mert te, Uram, én Uram és én Istenem, velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem.

Igen, megvigasztal. Van mit és van kit. Vigasztaló Istenünk van. Paraklétosz. Vigasztaló Lélek. Ez adhat reményt. Gyászolóknak és emlékezőknek. A völgyben és a gödör alján, a padlón és a kút legmélyén. Életünk mélységének ünnepén. A keresztünk cipelése közben. Összetört reményünk felismerésekor, a hiábavalóság hiábavalóságának kísértése között is.

Mert te velem vagy, oh, Vigasztaló! És ezért, csakis ezért, kizárólag ezért: nem félek! Semmitől és senkitől. Semmi bajtól. Senki emberfiától és -lányától. Nem félek! Ha kell, kimondom ezerszer is. Nem félek! Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem.

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Asztalközösség, életközösség. Vállalhatóan. Mindenki látja, még az is, akinek ez éppen nem tetszik. Te terítet az asztalt. Mindennap. Minden vasárnap. Jövel, Jézus, légy vendégünk. Áldd meg, amit adtál nekünk. Akit adtál nekünk. Magadat is adtad értünk... Ellenségeid szeme láttára... Te vagy az élet kenyere. Olaj, bőség, tele pohár. Se nem félig tele, se nem félig üres. Tele van. Mint a csordultig telt szív. Hála van. A keserű pohár nálad maradt, nem vétetett el. Micsoda szeretet! Istenem. Igen, te vagy az. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben. Bizony, mondom néktek, bizony, az Úr az én pásztorem. Én Uram és én Istenem. Kísér. Ő, a jóságos. Maga a szeretet. Minden napon a világ végezetéig. Otthon vagyok. Megérkeztem. „Haza akartam, hazajutni végül. Ahogy megjött ő is a Bibliában.” És van megérkezés. Az egész élet lehet otthon. Mert... Mert... Mert... Mert az Úr az én pásztorem. Én Uram és én Istenem. Dávid Fia, könyörülj rajtam! Vágyom az érkezésre, elérkezésre, megérkezésre, otthonra. Igen, mint a költő, mint Dávid, mint a fiú a Bibliában. Mint a zsoltárban. Dávid zsoltárában. Dávid Fia zsoltárában. Mindenki zsoltárában. Ámen.

föle: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. Gúnynak készült. Hitvallásá nemesedett. Nomen est omen. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem.

Tegnapelőtt meghalt egy lelkészársam. Nagyon gyorsan történt minden. Múlt héten, kecskeméti szolgálatom után tudtam meg, hogy kiderült gyógyíthatatlan betegsége. Négy nappal később halálhírért kapom. Megdöbönt. Letaglóz. Nyugodjon békében.

Sosem tudom, sosem akarom megszokni. A halál árnyékának völgye realitás. Teremttségünk realitása. Kinek hosszabb a völgy, kinek rövidebb. Kinek több a hegy, kinek kevesebb. Nem tudjuk, nem sejtjük, miért is van ez így. Csak az ígértbe kapaszkodunk. Az ígért pedig az, hogy nem vagyunk egyedül. Mert te,

VISSZAESŐK KLUBJA

Ismerős az érzés, hogy nagyon elhatározol valamit, de már akkor megszólal a fejedben egy kis hang, hogy ez-úttal sem fog sikerülni? Hiszen már ezerszer megfogadtad és megint beleestél ugyanabba a hibába/szokásba/függésbe, nevezzük bárhogy. És az önbeteljesítő jóslatod valósággá válik: az elhatározásod szertefoszlik, te pedig akármennyire is nem akarod, újra megteszed. Üdv a Visszaesők Klubjában!

Magam is a Klub tagja vagyok, mióta az eszemet tudom. Az első emlékeim között van, ahogy nagyjából három évesen a szüleim közlik velem, hogy nem akarják, hogy többé cumiból igyam a teát, de kint hagyták az asztalon (nem tudom, hogy szándékosan vagy nem) és ott küzdök magammal, aztán csak beleiszom.

Ahogy teltek az évek, a cumi helyét más függőségek vették át. Hosszú évekig a tanulás, a minél jobb vizsgaeredmény volt a drogom, az kellett ahhoz, hogy nagyjából elfogadjam magam. Közben az internet, a Facebook is ilyen lett (hú, de egyedi függőség).

A legújabb felfedezésem pedig, hogy abszolút könyvmániás vagyok (talán az angol „bookaholic” szó írja le ezt még jobban). Ez nemcsak azt jelenti, hogy szeretek olvasni, hanem hogyha bemegyek egy könyvesboltba, 90 százalék eséllyel nem jövök ki onnan üres kézzel. Viccesnek hangzik, de valódi függésnek érzem. Hiába tudom, hogy mennyi könyv vár még otthon arra, hogy elolvassam, úgy érzem, nem bírom nem megvenni azt a 769. könyvet.

De nemcsak ilyen szinteken esem vissza, hanem például az összehasonlítgatásban is. Sokszor kimondtam már és tisztáztam magamban, hogy teljesen felesleges másokkal összehasonlítanom magam, a karrierem, a magánéletem, az anyagi helyzetem stb., de mégis újra és újra megteszem. Persze ezt remekül elősegítik a közösségi oldalak, de a felelősség az enyém is. Ha az identitásom majd teljesen Istenben fog gyökerezni és abban, hogy Ő milyennek lát, talán képes leszek elengedni ezt az összehasonlítási kényszert.

A Visszaesők Klubja egyébként rendkívül sokszínű. Van benne szerencsejátékosok, drogosok, pornófüggők, alkoholisták, irigyek, zabálók (akik közben diétázók), hűtlenek, kapcsolatfüggők és nagyon sok más alcsoport. A Visszaesők közel hétmilliárdan vannak. Elég nagy összegben mernék fogadni rá, hogy így vagy úgy, de te is köztük vagy.

Ez nem azt jelenti, hogy mindenki egy roncs, egy függő, hanem azt, hogy emberek vagyunk. Emberek, akiknek megváltásra van szükségük. Emberek, akik sokszor nem tanulnak a saját hibájukból sem. Emberek, akik tele vannak rossz szokásokkal és úgy érzik, képtelenek változtatni rajta.

Van egy rossz hírem: nem sok esélyed van, hogy egyedül legyőzd a rossz szokást/függést. Van egy jó hírem: nem is egyedül kell csinálnod!

Kaptunk egy Megváltót, akit Jézusnak hívnak és akinek a specialitása, hogy kivezet a Visszaesők Klubjából. Fizetned sem kell neki: ő fizetett érted.

Azért, hogy szabad legyél. Bármilyen ördögi körben is

érezd magad, Ő megfogja a kezéd és kihúzza a csapdából. Nem azért, mert annyit erőlködtél vagy mert olyan okos-ügyes vagy, hogy egyszer csak megváltozol. Hanem mert kegyelmet kaptál. Vele, benne igenis sikerülni fog. Ez sem azt jelenti, hogy garancia van arra, hogy soha nem esel majd vissza. Ne feledd, ember vagy. De ne feledd: Ő Isten.

Szilágyi Anna

Nick Vujcic: Ne a testet nézd!

Óriási ovációval köszöntötték Budapesten Nick Vujcic kéz és láb nélkül született motivációs tréner előadását. Nick kamaszévei végén, hosszas depresszió után fordított a sorsán, Istennek ajánlotta életét, azóta a

lába helyére nőtt pici csonkkal ír, telefonál, és népszerű prédikátor lett. Megnősült, gyönyörű feleségével, Kanaéval négy gyermeket nevelnek és a világot járják, hogy megyőzzék az embereket a hit erejéről.

Nick október 25-én, péntek délelőtt a Papp László Sportaréna-ban tartott előadást tinédzsereknek, akiket magyarul köszöntött és akiknek azt mutatta meg, hogy az iskolai szekálás nem menő, a külső kevésbé fontos mint a belső, és hogy mindig van remény. Amikor megszületett, az orvosok azt mondták a szüleinek, hogy soha nem fog járni, nem megy majd iskolába, és nem lesz normális élete.

– Járok, elvégeztem az egyetemet, és csodálatos családom van: az orvosok néha tévednek, mert nem számolnak a hit csodatevő erejével. Az életben akár fönt vagy akár lent, a remény mindig adott – kezdte mondandóját Vujcic. – Voltak olyanok, akik nem barátkoztak velem a külsőm miatt – ezek az emberek lemaradtak egy jó barátság lehetőségéről. Sose nézzétek a testet! Ha egy iskolába járnék veletek, és minden nap megvernék valakit, akkor ne barátkoztatok velem, akkor sem, ha a testem miatt gyengébb vagyok. Mert az, hogy mit teszel, sokkal fontosabb, mint ahogy kinézel – intézte szavait a prédikátor a 12 ezer gyerekhez, akiket megkérdezett arról, hogy melyiküknek voltak már sötét gondolataik, ki gondolt már öngyilkosságra? Nick megtiltotta a kameráknak, hogy a gyermekeket filmezzék közben: csak ő láthatta, ami az arénában történik, a gyerekek egy része csukott szemmel, keze föltartásával vallotta be, hogy el akarta dobni az életét.

„Nyolcévesen meg akartam magam fojtani”

– Láttam, hogy körülbelül minden tizenötödik gyerek az iskolai szekálás miatt gondolt már erre. Értelek titeket: nyolcévesen bele akartam magam fojtani a fürdőkádba, mert értéktelennek éreztem magam. Ne vegyetek részt a szekálásban, mert nem menő! Legyetek azok, akik nemet mondanak a bántalmazásra – zárta mondandóját a világhírű prédikátor, akit óriási ovációval búcsúztattak a magyar tinik.

Humora is van

Soltész Miklós államtitkár kísérte Nick Vujcicet az erdélyi és magyar körútján. Budapestre tartván, Nick belebújt egy bőröndbe, és átvilágította magát a reptéri csomagellenőrzésen azért, hogy megnézze, van-e keze és lába. Potyogott a könnyünk a nevetéstől. Lehet azt mondani, hogy semmi sem sikerül. De őt nézve érezni fogjátok, hogy minden élet érték, a lényeg, hogy az ember lelke tiszta – nevette meg az államtitkár a gyerekeket az előadás köszöntőjében.

Elérhetőség: <https://ezazanap.hu/nick-vujcic-2019/>

LEGYÜNK BÁTRAK ÉS ÁLLJUNK KI DÖNTÉSE- INK MELLETT!

Elmondása szerint egy „vicc miatt” lett pap – legalábbis a legelején, amikor felmerült benne a papi hivatás gondolata –, de azóta nagyon komolyan gondolja a hivatását. Debreczeni András görögkatolikus atyával beszélgettünk többek között a hitről, a fiatalokról, a Csillagok háborújáról, de mivel lelkes szurkoló, a labdarúgás is szóba került.

Előre is elnézést kérek minden olvasónktól, de sportújságíróként nem is kezdek mással, minthogy megkérdezzem, honnan jött számodra a labdarúgás szeretete?

Nagyjából olyan 10 éves koromban kapott el ez a szenvedély. Eleinte csak tv-ben néztem a meccseket ezerrel, majd később már élőben is láttam párat a helyszínen. Ott teljesen megfogott a stadionnak a hangulata és ennek köszönhetően, amikor tehettem, kijártam a meccsre.

Van kedvenc klubcsapatod?

Igen, a Ferencváros az. Nagyon szeretek Fradi meccsre járni. Talán onnan jött a csapat iránti lelkesedésem, hogy az első találkozó, amit néztem, akkor pont ők játszottak és teljesen megragadott a hangulat.

Mennyire nehéz a stadionban kereszténynek lenni, legyen szó egy válogatott meccsről, vagy egy Fradi–Újpest rangadóról?

Nem egyszerű. *(nevet)* Ezen nagyon sokat gondolkodom. Mert ennek is van egy jó oldala, amikor az ember megélt ezt a szurkolói közösséget, hogy mi együtt vagyunk, és egy csapatnak szurkolunk. Ezt az összetartozást saját, keresztény közösségeinkbe is átvehetnénk. A focinak az a nehéz oldala, hogy meg kell látnunk, mi az, ami káros lehet. Amikor az ellenfelet vagy a bírót szidják, az biztos nem építő jellegű. Ilyenkor azt tudjuk tenni keresztényként, hogy ezeket a rigmusokat nem mondjuk.

A futballpályáról kanyarodjunk át kicsit az életpályádra. Egyenes út vezetett a papi hivatáshoz?

Az egész egy viccel kezdődött, hogy őszinte legyek, mert én a görögkatolikus gimnáziumba jártam, és onnan nagyon sokan mentek papnak az osztályunkból. Aztán az egyik ebédnél valaki kérdezte, hogy ki lesz pap és viccből feltettem a kezem. Csakhogy amikor az ember viccet mond, akkor általában nevetnek rajta. Ezen viszont nem nevettek, hanem csak annyit mondtak, hogy de jó lenne. Ez a gondolat pedig valahogy nem akart pihenni a fejemben és folyton visszatért. Egy nagyon hosszú és nagyon nehéz időszakom volt akkor és minden este már úgy gondoltam, hogy elmegyek papnak. Aztán reggel, amikor felkeltem, úgy éreztem, hogy mégsem kéne, hanem inkább választom az egyetemet, a szabadságot. Olyan kérdések voltak bennem, hogy mégis miért mennék én papnak?

Aztán egyszer volt egy olyan élményem az egyik szertartáson egy fél évvel később, ami-

kor azt mondtam, hogy ha ez Istennek ennyire fontos, akkor én ezt a hivatást választom.

Ezzel tulajdonképpen el is dőlt. Azért még vártam egy hónapot, mielőtt még elmondtam volna valakinek, mert mi van, ha megint meggondolom magam, de kitartottam már az elhatározásom mellett és idén július 20-án felszenteltek.

A felvételi után már egyenes út vezetett a papsághoz vagy voltak olyan pillanatok, amikor elbizonytalanodtál?

Az ember sokszor szembesül saját magával, hogy mégis milyen ember, egyáltalán méltó-e erre. Sokszor megváltozik a gondolkodásunk is, de minden egyes krízis után az ember egy kicsit megerősödik. Azért voltak benne kérdések, kicsit kacifántos út volt, de újra és újra ki kell mondani az igent itt is, mint ahogy az élet más területein is.

Sokszor tapasztaljuk mindannyian a hivatásunkban ezt az elbizonytalanodást. Fiatalok is szokták mondani, hogy nem tudják, mi a kivezető út egy krízishelyzetből. Neked mi segített ilyen esetekben, hogy helyes döntést hozzál?

Úgy érzem, hogy egy nagy változás van a világban, a közösségi média felgyorsulásával. Ugyanis annyi mindent el tudunk érni egyik pillanatról a másikra, hogy nagyon nehezen tudja az ember azt mondani, hogy elköteleződik valami mellett. Ha felmegyünk az internetre, akkor pillanatok alatt meg tudunk nézni négy különböző hírforrást. Hirtelesen azt sem tudjuk, hogy melyik mellett köteleződjünk el, mert mindegyik mást

mond. Ugyanígy nehezen mondjuk ki azt, hogy én ezt szeretném csinálni egész életemben, vagy mellette szeretnék élni. Valahogy ezzel a környezettel kellene megbarátkoznunk. Azzal, hogy most egy ilyen világot élünk, de ebben tudunk megmaradni a saját döntéseink mellett és kiállni ezekért. Ezt nem csupán a papságra vagy a párválasztásra értem, hanem bármilyen hivatásra vagy éppen a kereszténységre gondolok. Hiába látok más irányzatokat, én e mellett döntöttem és ki is tartok.

Fiatalok között mozogsz, mi is próbálunk hozzájuk szólni. Te hogy tapasztalod, milyen úton lehet a legjobban eljutni hozzájuk?

Nagyon sokszor mondják azt, hogy most a fiatalokat nehéz megszólítani. De kicsit úgy érzem, mintha túlmisztifikálnánk ezt a kérdést. Ahogy az előbb is említettem, most egy nagy váltás van a közösségi média térhódításával. Magyarországon a Facebook nagyjából 2010 körül terjedt el. Ennek újra és újra megjelennek a hatásai. Szerintem erre nem készültünk fel eléggé. Egy olyan generációváltás van, amit nekünk meg kell szokni még. Nem azt mondom, hogy nehéz a fiatalokhoz szólni, és nem is azt, hogyan tudnánk hozzájuk szólni, hanem inkább szerintem várni kell egy kicsit, amíg ez kicsit lecseng. Amikor beledobunk egy követ a tóba és az elkezd hullámozni, akkor nem látjuk annak az alját.

De ha szép lassan figyeljük ezt a folyamatot, és próbálunk mellettük maradni, akkor egy idő után meglátjuk azokat a lehetőségeket, ahogy meg tudjuk őket szólítani.

Ugyanis ez a váltás, amiről beszélek, az szerintem tényleg egy nagy változás. Ha csak azzal hasonlítom össze, amikor 10 évvel ezelőtt én gimnazista voltam, akkor is azt látom, hogy mennyivel más volt minden, mint most, pedig annyira öreg nem vagyok. Ezek miatt természetesen nem kell feladni, hanem türelmesen keresni a lehetőségeket. Úgyhogy meg kell várunk, hogyan fog ez a jelenség letisztulni és hogyan tudunk ezzel együtt élni. Mert az sem megoldás, ha leállítjuk ezt az egész rendszert, de az sem, ha kapkodunk, és úgy próbáljuk megtalálni a helyünket benne. Hanem inkább valahogy meglátni hol van a helyünk, és miként tudunk keresztények maradni ebben a világban.

Hogy látod, mennyire érdeklődnek a fiatalok a hit iránt?

Szerintem alapvetően nyitottak, mert mindenkiben van egy nagyon erős spirituális igény. Egyre több szekta jelenik meg, amik behálózzák őket. Szóval az látszik, hogy igénylik, csak nem mindig tudják megtalálni, hogy hol keressék a hitet. Ez is összefüggésben van az elköteleződéstől való félelemmel, amiről már beszéltünk.

Mennyire nehéz megtalálni a helyünket a mai világban, és a ránk ható jó és rossz impulzusok ellenére kereszténynek maradnunk?

Mindannyian felelősek vagyunk szerintem a másik üdvösségéért, de ugyanúgy felelősek vagyunk a sajátunkért is. Mindig érdekes kérdés, hogy mi az, amit egy keresztény megtehet és mi az, amit már nem. Erre egy jó példa szerintem a Csillagok háborúja. Ugye az egy New Age-es, agymosós film. Ha én ezt úgy nézem, hogy fénykardozni szeretnék és egyensúlyt akarok hozni az erőbe, vagy jedi lovaggá válni, akkor az veszélyes, mert valóban „kimossa” az agyam. Azonban ha úgy nézem a filmet, hogy a benne lévő drámát be tudom építeni az életembe, akkor csináljam. Ha ráismerek például arra, hogy Anakin Skywalker milyen emberi hibákat követ el, akkor elmélkedjek rajta és ismerjem fel magamban ezeket a hibákat, amelyeket ő elkövet. Pont ugyanezt jelenti, amikor kimegyünk a világba, ami önmagában azért veszélyes terep. Ha viszont felismerem, hogy mi a jó és mi az, ami nem, ha tudok köztük világítani a jó tetteimmel, a személyiséggemmel és a kereszténységemmel akkor jól csinálom. Ha viszont kezdem azt érezni, hogy valami nem stimmel, ha úgy látom, hogy olyan dologba visznek bele, ami káros az üdvösségemre vagy azt érzem, hogy kicsit távolabb visznek az Istentől, akkor azt kell mondani, hogy bár szeretnék veletek lenni, de ez nekem már nem fér bele.

Ehhez is kell bátorság, de legyünk bátrak!

Hortobágyi Tibor

G y e r m e k o l d a l

LABIRINTUS

Színezd ki azokat a szereplőket, akik eljuthatnak a kis Jézushoz!

Hálazsoltár

Uram, hálát kell adnom Neked.
Hálát kell adnom mindenért,
ami oly sokszor természetes,
és mivel van és létezik – néha ki-
hoz a sodromból
engem, a hálátlan gyermeket.
Te pedig hallgatsz és elhalmazol,
meg sem várod, hogy látom-e.
Uram, hálát adok Neked gyermeke-
imért
ha néha rendetlenek is, de élnek és
egészségesek.
És ha egyszer nem lesznek azok,
kérek, Te hordozd őket a tenye-
redben.
Hálát adok a családomért,
ha próbára is teszik néha szerete-
tetem,
ők adják a védőburkot a világ elől.
Hálát adok Neked, hogy adtál tár-
sát,
aki vigyáz rám és akire vigyázha-
tok.
Ez sem olyan természetes már a
mai világban.
Hálát adok a testvéreikért,
a tévelygőkért és a Hozzád közel
állókért is.
Add, hogy mindig Veled együtt
lehessek jelen az életükben,
és akiket nehéz szeretnem,
szeresd őket Te az én szívemmel,
Uram.
Hálát adok Neked, hogy van hol
laknom,
mert van, akinek ez nem adatik
meg.
és hálát adok azokért a tárgyakért
is,
amik megkönnyítik az életem.
Hálát adok, hogy mindezt használ-
hatom,
még ha gyakran el sem tűnődöm
rajta,
mert természetesnek tűnik –
vagy csak balgán bosszankodom,
amikor elromlanak vagy munkát
adnak.
Hálát adok, hogy van annyi pénz-
zem,
amivel a szükségeset mindig bizto-
sítani tudom.
Hogy van mit ennünk és
van kit szeretnünk.
Hogy van aki türelemre tanít,
és mindig van aki gyenge, aki fél
vagy akinek fáj, –
így mindig van, akiért imádkozha-
tok.
Hálát adok, hogy nem engedsz pi-

henni,
munkára hívsz és elintéznivalókat
adsz,
hogy benne mindig újra odaadhas-
sam magam
és ezzel együtt – még ha nehéz is
–,
mindig egy kicsit jobb lehessek.
Hála azokért is, akik helyettem
végzik el a munkát,
a traktorosért, a szemétszedőért,
a pékekért, és még sok más embe-
rért,
akik értenek ahhoz, amihez én ke-
vés vagyok.
Hálát adok a teremtett világért,
a levegőért, amit nap mint nap tu-
dattalanul belélegzek,
az éltető vízért, ami kborít egy
esős napon.
Azért, hogy növekedni tud a ter-
més,
hogy virágok táncolják körbe a tá-
jat
és narancssárgák a naplementék.
Hogy a csirkék tojnak, a kutyák
ugatnak,
és éjjel lepkék szállnak be az abla-
kon.
Hogy télre mindig tavasz jön, és
éjjelre nappal,
és minden emberre süt a nap, –
mert törvényeidbe beleszótted,
hogyan éltesz minket, balgán vako-
kat.
Hálát adok az életemért,
az egészségemért, amire vigyáz-
nom kell,
a testemért, ami lelke temploma-
ként
– ha néha rogyadozva is –,
de élni enged ebben a múlandó
világban.
Azt hiszem, még jobban kell be-
csülnöm és
még jobban kell vigyáznom rá,
Uram.
Hálát adok a lelkemért,
ami az élet csatáiban Hozzád si-
mul,
amit megedzel a nehézségekben,
és amit bűnbocsánatoddal újra
még újra
tisztára moshatok.
Hogy sírni enged, amikor sírni kell,
és megremegve ujjong,
amikor átjárja szereteted.
Hogy áldott szentségeiddel ké-
nyeztethetem
és Te új életre hívod, ha innen
menni kell.
Áldott légy Uram, Te, akit fel sem
foghatok,
mert szóba állsz velem,
megbocsátasz és szeretsz.

Szeretted akkor is, amikor én még
nem ismertelek.
Hála és dicsőség Neked, Minden-
ható!
Köszönöm, hogy minden reggel
újra
és újra élni engedsz,
engem is és a szeretteimet.
Hogy újra kivilágosodik és újra
kezdhetünk:
indulva a világ útvesztőjén
cselekedni Érted Uram,
megmutatni Téged és a jóságodat.
Adj Uram minden nap kellő aláza-
tot,
hogy észrevegyem amit adsz –
mert sajnos gyak-
ran nem gondolok
erre.
Csak most sejtet-
tem meg,
és remegtem bele,
mennyire
méltatlanul
elhalmazol el
ajándékaiddal.

Kolbászos krumplileves

Hozzávalók/4 adagra/:

15 dkg füstölt kolbász/1 szál/, 5 dkg
füstölt mangalicaszalonna, 5 dkg ko-
lozsvári szalonna, 1 közepes vörös-
hagyma, 1 tk. fűszerpaprika, 2 db köze-
pes sárgarépa, 80 dkg burgonya, 1 ek.
majoránna, 1,5 ek. finomliszt, 2,5 dl.
tejföl, só, bors ízlés szerint.

Elkészítés:

A karikákra vágott kolbászt egy na-
gyobb fazékba tesszük, közepes lángon
kiolvasztjuk, majd kiszedjük. A vissza-
maradt zsiradékon félig kiolvasztjuk a
csíkokra vágott szalonnát /mindkét
félét/, majd hozzáadjuk a finomra vá-
gott vöröshagymát. Pár perc alatt, ke-
vergetve, üvegesre pároljuk. Megszór-
juk fűszerpaprikával, átkeverjük, majd
hozzáadjuk a karikára vágott répát.
Felöntjük annyi vízzel, amennyi bőven
ellepi. 10 percig főzzük, majd beletesz-
szük a pucolt, felkockázott krumplit is.
Megszórjuk a majoránnával, sózzuk,
borsozzuk, majd közepes lángon főz-
zük 20 percig. Egy kisebb tálban elke-
verjük a lisztet a tejjel. Amikor a
krumpli megpuhult, egy merőkanányi
leves merünk a tejfölbe, csomómen-
tesre keverjük. Visszaöntjük a levesbe,
beleszórjuk a kolbászkarikákat, és még
egyszer felforraljuk.

Füles-Gasztróból kipróbálta Ritecz Erika
és anyukája

Tartalom és forma

„Forma dat esse rei” – mondja a latin mondás, miszerint a forma adja a dolog lényegét. Ily módon a látható forma, amely a szemünk előtt van, a számunkra láthatatlan tartalomról tanúskodik. Mert a tartalom és a forma olyanok, mint a számi ikrek, szinte elválaszthatatlanok egymástól.

Kettős veszélye van ennek a különös egységnek. Az egyik a formáság, amikor a forma már elfedi a tartalmat, a lényegét; vagy ha oly szegényes, hogy nem derül ki, milyen gazdag tartalommal bír. Egyszerű példa lehet erre az öltözködésünk. Ha mindent magunkra szedünk és hivalkodóan, netán izléstelenül öltözünk, az éppolyan helytelen, mintha nem adunk magunkra és kopot-tan, elhanyagoltan jelenünk meg valahol. A teremtett világot szemlélve ugyancsak láthatóvá lesz a tartalom és a forma egysége, jelesül Isten gazdagsága és szépsége. A teremtett világ szép, sőt gyönyörűsége, akár az eget kémleljük, akár a földet szemléljük. Ilyenkor összel még egy lehullott, aransárga falevél is szép, miként a színek kavalkádja vagy az avar puha bársonyszőnyege. A teremtett világ szépsége, a tartalom és forma egysége teremtő fantáziára és a Teremtő szépségére utal. Szép az Isten, és szép ez a világ is, jóllehet nehézségekkel és szenvedéssel teli. Aki képes a természetben akár egy szál virágban is elgyönyörködni, az Isten szépséges arcát fedezheti föl benne, akinek legkedvesebb teremtménye az ember, aki az ő képmására teremtett, ezért szintén szép lehet.

Idekívánkozunk Babits Mihály sorai: „Mindenknek embernek a lelkében dal van / és a saját lelkét hallja minden dalban. / És akinek szép a lelkében az ének, / az hallja a mások énekét is szépnak.” Mert az igazi szépség, az emberi tartalom, a lélekben lakik, onnan sugárzik harmóniát, békességet. Az örökévaló Istennel is csak úgy találkozhatunk, ha a Lélekre, az ő Lelkére hagyatkozunk, arra, ahogyan hat ránk, emberekre. Amikor Áron és a nép aranyborjút öntött, akkor nem a Lélekre figyelt, csak a saját vágyaira és félelmeire, s ezekből formálta istenszobrát. Mert az ember szemében az Isten gyakorta hatalmas és diadalmas uralkodó, aki minden ízében aranyból-gyémántból való, mozdulatlan szoborként regnál alattvalói fölött, akik látszatra alázatosan szolgálják őt. Azonban a valóságban ezek a bálványok „halott istenek”, akik nem tehetnek mást, mint kiszolgálják az őket imádók kívánságait. Ezek a bálványok nem uralkodnak, hanem szolgálnak, szolgálják az

őket formáló kezeket és szíveket, amelyek által testet öltöttek. A tartalom és a forma itt is találkozik, csak itt a bálvány nem isteni, hanem emberi tartalommal terhes, vagyis az ember félelme, önzése és hatalomvágya jelenik meg általa.

„Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot” – inti Mózes által népét az Isten a Tízparancsolatban. Ne formálj magadnak istent a magad képére és hasonlatosságára, hanem engedd, hogy ő formáljon téged a Lelke és szeretete által, miként egyszülött Fiát formálta istenarcú emberré. A szeretet nem uralkodni, de szolgálni akar, amint a Názáreti Jézus tette, akinek ez volt az ars poeticája: „Az emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, s életét adja váltságul sokakért.” Az Atya szeretett Fiaként csordultig volt a szíve szeretettel, ez a szeretet öltött testet benne, ez formálta lényét. Amikor Jézus megszületett, az Ige testté lett, a tartalom és a forma eggyé vált, teljes egységet alkotott.

Bizonyosság lehet erre a Szeretet-himnuszának és az Evangéliumnak összevetése. Pál apostol ezt írja a szeretetről a korinthusiaknak: „A szeretet türelmes, jóságos... Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik” (1Kor 13).

Az Evangélium tanúsága szerint Jézus életében és halálában ez az isteni szeretet öltött formát, testesült meg. Amikor az utolsó vacsorán megtöri a kenyeret, és eledelül adja a tanítványainak, mondván: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, ami tiérettetek megtöretik”, ugyancsak ennek az odaadó szeretetnek a bizonyosságát adja. A szeretet itt kenyér formájában jelenik meg, mint hajdan, amikor még házanként sütötték, s a gazdasszony szívét-lelkét is „belegyúrta” a nagy, kerek házi kenyérbe. Jézus esetében nem csak metafora volt a kenyér, de véres valóság, hiszen az életét áldozta népéért, értünk. „Mert ő Isten formájában lévén, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett föl, emberekhez lett hasonlóvá, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,5-8).

Jóllehet: forma dat esse rei, végző soron mégis a tartalom határozza meg

a formát, mert a látszat megcsalhat minket. Léteznek báránybőrbe bújt farkasok, de létezik báránybőrbe bújt Messiás is. „Íme az Isten báránya!” – mutat Jézusra Keresztelő János. Az álruhás Mátyás király vagy a koldusnak öltözött királyfi és a vándortanítóként ténykedő Isten fia látványa könnyen megtéveszthetett bárkit. „Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, az Isten pedig azt, ami a szívben lakik.” A szív teljességéből a szó, ezért érdemes figyelni egymás szavára, mert csak a hiteles beszéd igazíthat el minket a tartalom tekintetében. A mézesmázos szavak üresen konganak, s a nagy ígéretek végül mindig füstbe mennek. „Mindig több légy a látszathoz, szólj kevesebbet, mint mondhatnál” – inti Polóniusz a fiát a Hamletben.

Virtuális világunk látszatvilág, amiben a tartalom és a forma igencsak elválk egymástól, igazi tartalmas emberi kapcsolatok helyett formális dolgok történnek, „üzik” azaz üzenetek jönnek-mennek, talán talizások, találkozások is vannak, de az igazi találkozások elmaradnak. Némelyek minden mozdulatukról tájékoztatják ismerőseiket, posztolnak, képeket küldenek magukról s a dolgaikról szerte a világba. Sajnos ezek csak formáságok, igazi tartalmuk nincsen. Azonban a látszattól csupán karnyújtásnyira van a valóság, amelyben a közelség, az érintés, az ölelés, a jó szó, a szeretet gesztusai mind-mind mélyről, a szív mélyéről jöhetnek elő.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5,8). Akinek lelkében szépen zeng az ének, Jézus éneke, irgalmas szava, az megláthatja a láthatatlan Isten arcát. A végtelen isteni tartalomnak, a szeretetnek emberi formát öltött alakja Krisztus, akiben az Isten minden szépsége és gazdagsága megjelent, akiben a teremtés teljessége elrejtett. Nabukodonozor babiloni király istene egy hatalmas aranszobor volt. Mivel Dániel barátai, Sadrak, Mésak és Abédnego nem voltak hajlandók imádni ezt a bálványt, tüzes kemencébe vetették őket. A király megdöbbenve látta, hogy a tűzben nem hárman, hanem négyen vannak, szabadon járnak, és nem esik bántódásuk. „A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten” (Dán 2, 25). Ekkor megértette, hogy halott arany istenénél százszor nagyobb a zsidók istene, aki él és kész tűzbe menni az övéiért, hogy megmentse őket a haláltól.

Az értünk is tűzbe menő Isten irgalmas szeretetében gyönyörködve hálás szívvel mondhatjuk ki a Jézus által oly gyakran elhangzó, mindennél szebb szót és imát: Atyám.

Simon István
lelkész

Forrás: Jel Magazin

A tét az ember megváltoztatása

A KOZMOPOLITA GLOBALIZMUS CSÁBÍTÁSÁNAK KITETT FIATALOKRA LESELKEDIK A LEGNAGYOBB VESZÉLY

Fricz Tamás

Kik azok a globalisták? Azok, akiknek meggyőződésük, hogy a globalizációs folyamatok túlnöttek a nemzetállami kereteken, s ahogyan a piac, a kereskedelem, a pénzügyek, a média, az internet, a közösségi hálózatok már államhatárok felett működnek, ugyanúgy a társadalomnak, az állampolgároknak is túl kell lépniük a nemzeti kötődéseken, az állami kereteken, és fel kell oldódnuk a világkormányzásban és a világtársadalomban.

És kik a szuverenisták? Azok, akiknek viszont meggyőződésük, hogy az emberek kötődése a családjukhoz, a lakóhelyükhöz, az országukhoz és a nemzetükhöz, tehát a lokalitáshoz soha nem múlik el, e bázis nélkül talajtalanná, kiszolgáltatottá, identitás nélkül sodródó, atomizált lényé válnának. Olyanná, aki manipulálható, alakítható, formálható a mindenkori nagyhatalmak érdekei szerint.

Megszületett tehát egy új korszak, amely alapjaiban más, mint a XX. század, de eltérő a korábbi korokhoz képest is. Először is: amíg a korábbi évszázadokban az volt a kérdés, hogy milyen politikai-ideológiai rendszerekben éljenek az emberek, addig a XXI. században az a kérdés, hogy milyenek legyenek maguk az emberek. Így már nem rendszerformálás zajlik, hanem az ember átformálása.

Ez már nem a bal- és jobboldal küzdelme, ez nem a kommunizmus, szociáldemokrácia, klasszikus liberalizmus, konzervativizmus, kereszténydemokrácia közötti harc, hanem az ember megváltoztatása a tét. Az ember manipulálása, irányíthatóvá tétele, csavarra tétele egy globalizált gépezetben. Ez nem más, mint Madách Imre, Aldous Huxley, George Orwell rémálmainak valóra válása. A szép, új kozmopolita, globalista világ létrehozása.

Gondoljunk bele: korábban különféle politikai erők olyan szélsőséges ideológiai rendszereket akartak létrehozni – kommunizmust, náciizmust, fasizmust –, amelyekben erőszak és megfélemlítés alkalmazása-

val kényszerítenek rá mindenkit, hogy alkalmazkodjon, s még ha nem is szereti, illeszkedjen be és engedelmesskedjen a hatalomnak.

Ha pedig nem ezt teszi, egyszerűen likvidálják – így esett áldozatul sok tíz-, sőt százmillió ember a diktatórikus rendszereknek. Igen ám, de a totális rendszerekben is mindig lesznek olyanok, akik megőrzik öntudatukat, identitásukat, amelytől meg akarják fosztani őket, s ellenállnak, szervezkednek, illetve a rendszer megdöntésére törnek. Ez a diktatúra gyakorlóinak állandó gondokat okozott, még több erőszakhoz és gyilkossághoz vezetett, tehát nem volt ez kényelmes uralom, sőt végül ezek a rendszerek – éppen az állandóan feléledő ellenállás miatt – összeomlottak.

Mire jött rá tehát a globális elit ezekből a példákból, a diktatórikus rendszerek bukásából? Arra, hogy a legegyszerűbb és leghatékonyabb megoldás nem a kényszerítés, hanem az emberek tudatának olyan átalakítása, amelynek a végén már ő maga helyesli

és várja egy globális világtársadalom létrejöttét, amelyben minden identitását és kötődését elveszíti.

Semmilyen rendszer és intézmény, semmilyen erőszak és elnyomás nem szünteti meg az ember önbecsülését és szabadságvágyát. De ha egyszer maga az egyén, az ember mond le erről, akkor valósul meg végleg a globális háttérhatalom által elképzelt szép, új világ.

Külön kiemelném a globalista terv fontos részeként az Európai Uniót, amelyben a globalisták immáron nyílt sisakkal küzdenek azért, hogy az unióból egy superföderális Európai Egyesült Államok legyen, amelyben megzabolázzák, s ha kell, ki is iktatják az olyan szuverenista tagállamokat, mint például Magyarország vagy Lengyelország. (Legyünk óvatosak az Ursula von der Leyennel és az új Európai Bizottsággal kapcsolatos reményeinkkel; minden azon múlik, hogy az Európai Néppárt behódol-e a globalistáknak vagy megőrzi kereszténydemokrata és nemzethez hű jellegét, és ezen múlik majd a Fidesz sorsa is a néppártban.)

E globális csoportnak meggyőződése – és persze pénzügyi érdeke –, hogy a világ gondjai-ra csak a világtársadalom és a világkormányzás a megoldás. Céljaikhoz felhasználják a liberalizmusnak azt a mai, eltorzult változatát, amely szerint minden hagyomány, minden természetes közösség, mint a család, az egyház, a nemzet és az állam korlátozza az egyén szabadságát.

Az állam, a nemzet, a család, a hagyományos nemi szerepek, a kereszténység mind-mind kötöttség, amitől meg kell szabadulni. Csak az egyén számít, hét és fél milliárd egyenrangú igazság van. De ami a döbbenetes: a másság és a kisebbségek ilyen totalizálása végül is a teljes atomizációhoz, arctalan-sághoz, egyformasághoz és szétbomláshoz vezet. Valójában ez a cél.

Céljaik középpontjában a fiatalok állnak, őket szippantják be a globalizmus és kozmopolitizmus fekete lyukába. És valljuk be, komoly eredményeket értek el az utóbbi tíz-húsz évben, gondoljunk a százhusz országban jelenlévő Soros-alapítványok növendékeire, a nemzeti szuverenitásukat védő kormányok elleni tüntetésekre – nemrég éppen Prágában, a Babiš-kormány ellen mentek az utcára kétszázezren –, gondoljunk a multicegek engedelmese alkalmazottaira, akiknek a lelkét a vállalat már régen megvette, s nekik már mindegy, hogy éppen New Yorkban, Szöulban, Tokióban, Londonban vagy Budapesten dolgoznak, s gondoljunk például a Momentum nevű pártnak az Európai Parlamentben a saját nemzete ellen ágáló fiatal politikusaira, a globális elit hasznos idiotáira.

Ráadásul kezükre játszik a XXI. század slágertematikája, a klímavédelem is, amiből jó érzékkel klímahisztériát csináltak a globális körök, és ebben is támaszkodhatnak a kozmopolita fiatalságra a világ minden tájáról. Vegyük észre: a klímahisztéria azért fontos nekik, mert ez egy valóban globális téma, melyen keresztül ismét azt lehet bizonyítani, hogy kizárólag a globális intézmények segítségével lehet a globális felmelegedést megfékezni. Vagyis a klímavédelem kapu a globális kormányzás megvalósítása felé.

A nemzetállam tehát az utolsó akadály, amelyet el kell söpörni az útból. Meg is indult az átfogó támadás a szuverenitásukat védő kormányok és államok ellen, méghozzá több irányból.

Egyrészt felülről és kívülről, a nemzetközi szervezetek felől – lásd ENSZ, lásd az unió bizottsága és parlamentje, a LIBE-bizottság –, másfelől alulról: álcivil szervezetek próbálják átmosni az emberek agyát, megváltoztatni a társadalom hangulatát, illetve a legújabb koncepció az, hogy a renitens nemzetállamokkal szemben ellenálló önkormányzatokat próbálják meg uniós pénzekkel támogatni, így gyengítve az állam befolyását.

És mi, magyarok, itt vagyunk a XXI. századi törésvonal kellős közepén. Mint a szuverenitás egyik fontos bástyája, célkeresztben vagyunk. Benne vagyunk a világban és a világ bennünk van.

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

VILÁGÍTS!

Ma, amikor minden napra jut valami botrány, vagy katasztrófa, ami miatt újra meg újra feketévé lehetne változtatni a Facebook profilképemet, ma is, így is eljut Isten üzenete hozzám: Örülj!

Mindig ezt csinálja. Pont, amikor minden jel arra mutat, hogy ez már bőven a vég kezdete, amikor már a fülelmen folyik ki a sok marhaság, amivel a média, a politika és egyéb emberevő rendszerek próbálnak a víz alatt tartani, Ő jön, és nemes egyszerűséggel jár a vízen. A vízen, ami normális esetben nem az ember élettere. Mindenki, aki a tenger közepébe kerül, - bármilyen jó úszó is – csak egy ideig képes tartani magát. Küzd, kapálózik, majd végül, sorsába beletörődve, feladja. De nem így az Isten. Jön, és beszél nekem egy másik világról. Ő nem a meglévő rendszert próbálja kipofozni, nem a „vízi életre” akar kiképezni...

Nála nem az a győztes, aki legtovább bírja, majd a kereszténység hősi halottjaként beke-
rül az egyházi krónikásfüzetbe. Nála az a győztes, aki a könnyek között is örül. Aki, bár sír az emberi gonosz-
ság miatt és tehetetlen-

nek érzi magát a gyilkológépezetek kegyetlenkedéseit látva, mégis meg tudja őrizni a szívét tisztán, és ahelyett hogy belefulladás, vagy jobb esetben sodródna az árral, fölé kerekedik, és lelkében képes kivonni magát a látható világ eszement forgatagából.

A Biblia által felkínált Öröm nem egyszerűen gyógyszer a szomorúság ellen. Nem egy eszköz, vagy módszer a világ elviselésére. Nem azt adja feladatul, hogy építő gondolatokat erőltessen az agyamra, vagy pozitív szavakat ismételtessenek. Ő, nem... Az örömöm, a Teremtés Fölöttiről való meggyőződéselem folyamodványa. Egyfajta gyümölcs! Gyümölcse a gyökereimből felszívott Igazságnak. Amikor Isten arra biztat, hogy örüljek, akkor nem a szomorú körülményeket veszi alapul, nem azokhoz képest határozza meg magát. Sokkal inkább bátorít, hogy merjek látni a sötétben. Hogyan lehetséges ez?

A válasz egyszerű... világíts!

Pintér Béla

A SEMMI HÍDJÁN

Állítólag, legalábbis egy csekély számú és lejárt eszméibe habarodott kisebbség véleménye szerint, korunk alapvető baja az, hogy a konzumidiotizmus fölfalta az euro-amerikai ember agyát, szívét és lelkét.

Vendégszóval: kultúráját – nyíltan kimondva: őt magát. Csak a bőrét hagyta. Aztán odarottyantott a húlt helyére. Ez sokaknak tetszik, már akik szívesen mondogatják, hogy a létben nincsen üresség. Az excrementum pedig nem úr, mivel van. Büszkén büzlik, és vállalja az elme, az értelem, az érzékeny szervek és működések leváltójának szerepét. Bármelyiket ezer örömmel helyettesíti a maga módján. Oly régóta és akkora erőbetétessel folyik hadjárata Ádám, Éva és utódaik ellen, ráadásul annyi mézesmázzal, hogy a legyőzötteknek hovatovább fogalmuk sem lesz valódi helyzetükről. Lét- és üdvkilátásaikról – a kettő lényegében ugyanaz – lövésük sincs. A gazdagság kora az ilyesmit mind kisöpörte a korszerű életrendből, de még a szóbeszédből is. Tegyük hozzá, fájdalommentesen. Apró, kegyes, ellenségeink szerint kegyeskedő csoportcsohkákön kívül a többségnek már alig van fogalma a Valóságról és a Hozzá vezető útról. Némely nagyokosok szerint ez sosem volt másként...

Az agyatlanodás nagyjából a leírt sorrendben történhetett, mert az agy újabban nemcsak a legérzékletlenebb szerv, de egyúttal a legszívósabb is: sok példa mutatja, hogy szinte bármédig eléli táplálék nélkül. Ha nem jut neki gondolat, eszme, remény egy életen át, szerez valahonnan, vagy kitalálja azt, hogy ringasd el magad. Oszt' elringatja. Pöckölgeti a kilencszázkilencvenkilencezer-kilencszázkilencvenkilenc fokozatú skála gombjait, s előbb-utóbb talál menedéket, ahova elmesüteményét jó pénzért elpasszolhatja.

Rengeteg emberrel találkozhatunk, akinek még soha nem jutott eszébe épkezláb bármi, ám mégsem érzi ennek hiányát, sőt környezete sem, mert munkája a gép, levegője a szórakoztatóipar, lelke a világdívat és a többi. Mind tömi belé az álzenét, az álkönyvet, az áleszmét, a nyomogatni való álvalamit – összefoglalva az áléletet a használati utasítással: ez van, ezt kell szeretned... A munkahelyén se látszik marslakónak a sok hasonzorú között. Vagy, hogy a saját szakmámat említsem: hány meg hány író – ne rekesszük ki a többi puhakezűt: festő, filozófus, zenész, politikus meg mindenféle más életművész él és babértól övezve virul egyetlen épkezláb gondolat nélkül évtizedeken, vagy akár egy egész életpályáján át? Valaha talán kibuggyant belőle valami, amit mások gondolatszerűségnek vélték, s amire néhány eszmeéhes emberkeselyű lecsapott: megvan! Ő az, akit keresünk! Talántán valahogy így könyvelődött el szakmájában tehetségnek megannyi semmirekellő, akkor is, ha első fölviállanása nem ismétlődött soha többé.

A szellem villanása nem hiányzik sem neki, sem híveinek sem a belőle élőknek, csak az igazi olvasóknak, szemlélődőknek, hallgatóknak. Mert bizony ilyenek – mindenek ellenére – még mindig keveregnek a szemétkultúra egyre zajosabb és szagosabb örvényében, melyben bárki elkábíthatja magát a nótát követve:

„Ringasd el magad!”

Hány és hány alkotót és művét kiáltották ki korszakosnak, szórták meg díjakkal és kitüntetésekkel, hatalmasokat pöröltek értük a fölkezt és kinevezett ítések, s mikor az országos géniuszok eltávoztak az élők sorából, következett a tapintatos átmenet. Utca- és iskolanévtől a szülőhelyen, öt év múlva emlékülés, de ki emlékszik ma az ötvenes, hatvanas, hetvenes évek zsenijeinek hírevesztett „alpműveire”? Ki olvassa, nézi, hallgatja őket?

A hűségesegek mosolyognak. Ők mindenkor várnak, s kitanak Mesterünk soha nem avuló szavai mellett. Ő pedig itt jár-kelet köztünk nesztelen léptekkel, egészen a világ végezetéig.

Czákó Gábor

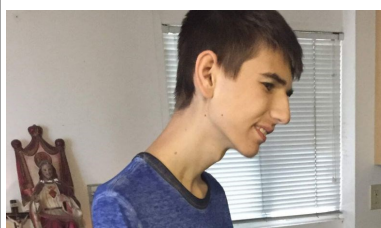
Van újrakez- dés...

Van újrakezdés? Elhatároztam, hogy szabott munkaidőt jelölök ki magamnak, hogy el ne ússzak, ha már az írás ez a január. Magamhoz képest korán keltem, láttam a hajnal vörösből-narancsból-lilából szőtt kárpitját, amelynek létezéséről elvben tudok ugyan, mégis ritkán ellenőrzöm, állja-e szavát a vén Mutatványos. A tisztuló agynak és tisztuló tájnak ezekben a kezdeti pillanataiban, ráadásul így, Újév táján, hajlamos hinni az ember, igenis, nap mint nap tiszta lappal indulunk. Még nem zuhogtak ránk szutykos reflexeink, még nem kezeltünk slendriánul egyetlen emberi találkozást sem, még nem zártak körbe jól ismert, undok önzésünk ketrecének oldalfalai. Törékeny egyensúly, de ha nem hagyatkozunk rá, csak rosszabbul járhatunk. Malebranche mondja, hogy aki megismerte valamicskét az élet és a világ sorát, két választása marad: Isten vagy az öngyilkosság. Azt is hozzáteszi, hálát ad érte, hogy neki Isten jutott.

A HALDOKLÓ FIÚ UTOLSÓ HÓNAPJAIT A SZEGÉNYEKNEK SZENTELTE

Mikor Nicholas rájött, hogy meg fog halni, eldöntötte, hogy "ételt és Istent" ad a nélkülözőknek.

Ha csak egy pár napod lenne vissza az életedből, hogy töltenéd azt az időt? A legtöbben valószínűleg a családjukkal vagy a barátaikkal lennének vagy talán ellátogatnának azokra a helyekre, melyekről mindig is álmotk. A 19 éves Nicholas Peters, 3 évig küzdött a májrákkal, amikor rádöbbsent, hogy már nincs sok ideje hátra, maradék idejét és az energiáját mások segítésére használta.

Miután kezelése alatt 15 alkalommal olvasta el a Bibliát, Nicholas ihletet kapott, hogy terjessze az Igét a nélkülözőknek és gondoskodik számukra élelemről is. Mellel, egy társával együtt, aki a családja bérelt szamara, Nicholas heti 40 órát töltött az utcákon, hogy „élelmet és Istent” adhasson a hajléktalanoknak - mesélte az édesanyja.

Konyhákon és hajléktalanszállókon végzett munkájával a tinédzser támogatást nyújtott a rászorulóknak. Ha mindez nem lenne elég, a munka befejezte után elindult a parkokba a maradék étellel.

Nicholas azon vágya, hogy segítsen a rászorulóknak, túllépett az étel és a lelki vigasz nyújtásán is.

Önéletrajzok készítésében is segített és megoldást próbált találni a hajléktalanok alvóhelyének problémájára is. Mindezeket azzal a tudattal, hogy meg fog halni.

„Nicholas anélkül, hogy valaha is szándékában állt volna, megtanította nekem: **az, hogy kik vagyunk, annak mércéje, hogyan bánunk másokkal, mikor a legrosszabb napjainkkal nézünk szembe** - írja egy levélben a nővér, aki ápolta őt.

Édesanyja elmondta, hogy fia „legnagyobb küldetése Isten Igéjének terjesztése volt, a hajléktalanok méltóságának visszaadása mellett”.

Egy szervezet díjat nevezett el róla. A jövőbeli díjazott egy olyan fiatal lesz, aki a szegényeket és a rászorulókat segíti. Frederic Ozanam, a Francia Egyetem diákja, aki a Szent Vincent de Paul Segítő Szolgálatot alapította, ezzel a díjjal tiszteleg Nicholas élete előtt.

Forrás: archbalt.org

MAGYAR SIKER A VATIKÁNI FILMSZEMLÉN

A mártírhálált szenvedett szentendrei római katolikus káplán, Kucsera Ferenc utolsó három napját feldolgozó film, a Tekintetek nyerte a kisjátékfilmek versenyét a Mirabile Dictu - Nemzetközi Katolikus Film Fesztiválon Rómában.

A fesztiválon Magyarországot egyedülként képviselő filmet Balogh Ernő Zoltán rendezte. A megmérettetésen közel 1500 alkotás indult, a díjátadóra a Vatikánban kerül sor.

A díjnyertes rövidfilmet vasárnap, az esti mise után, 19.00-tól a szentendrei Péter-Pál templomban mutatják be, melyre minden érdeklődőt szeretettel várnak.

(Forrás: facebook/tekintetek)

Henri Boulad SJ felajánló imája

Jézus, Te azért jöttél, hogy nekünk add az élet teljességét.

És szóltál: „...azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.”

Ma én ezt a meghívást komolyan veszem. Meg akarom érteni, hogy életem még egyszer már soha nem ismétlődhet meg. Amit ma megéltem, azt megnyertem örökre. Amit nem,

az elveszett örökre. Add meg számomra e felelősség érzetét! Hogy odaadjak mindent ma, amit adni tudok. Szeressek mindent ma, amit szeretni tudok. Követve lépteidet és utadat, az Igazság útját. Így rátalálok a szeretni, adni, és lenni mélységes örömeire. Így, igaz önmagamává válva, Mindenné leszek Tebened.

ISTENNEK SZENTELI VASÁRNAPJAIT A VILÁGBAJNOKI ÉRMES GYORSKORCSOLYÁZÓ

A 2022-es téli olimpia egyik éremesélyese lehet a rövidpályás gyorskorcsolyázó, Alyson Charles. A fiatal kanadai számára azonban a sport mellett nagyon fontos szerepet tölt be az életében a hit is.

Alyson Charles fiatal kora ellenére már világbajnoki bronzérmesnek mondhatja magát a kanadai rövidpályás gyorskorcsolya válogatottal. Ami azért is nagy szó, mert országában nagy hagyománya van a sportágnak. Ő az idei szófiai vb-n, mindössze 20 évesen érte el ezt a sikert.

Tavaly egyébként a juniorválogatottal szintén a 3000 m-es távon világbajnok lett. Ráadásul első felnőtt szezonjában, a világkupán öt egyéni érmet szerzett, köztük Salt Lake Cityben 1000 méteren aranyra örülhetett.

Azonban ebben a cikkben első sorban nem a sportsikereit szeretnénk volna kiemelni, ezek csupán azért fontosak a történetünk szempontjából, hogy lássuk, mit is csinál a mindennapokban Alyson. A vasárnapjairól a Le Journal de Québec, kanadai oldal számolt be. Az 5 éves kora óta korcsolyázó fiatal tehetség a hét utolsó napját Istennek szenteli. Ami önmagában talán nem hatna különlegességnek, hiszen a világ számos pontján teszik ezt emberek milliói. Viszont azal ritkábban találkozunk, hogy egy profi sportoló Istennek és gyülekezetének szentelje a szabadnapját.

Alyson számára viszont fontos, hogy a tanulmányai és a heti hat nap edzés mellett – ami néha napi két foglalkozást is jelent – hitének is tudjon élni.

Vasárnap délelőttönként gyülekezetében, a gyermekek vasár-

napi iskoláját vezeti, majd csatlakozik a felnőttekhez a kétórás Istentiszteletre.

„Ez számomra nagyon fontos, mert keresztény vagyok és hívő. Az Istenrel való kapcsolatom a hálán alapul, mint amikor megköszönöm, hogy lélegezhetek”

– árulta el Alyson.

A fiatal tehetség már 5 éves korában elkezdett korcsolyázni, de gyerekként sem hiányozhatott a vasárnapi templomba járás az életéből. Bár sok szülőnek nehéz rávennie csemetéjét, hogy elvigye a templomba, ez Alysonnak nem jelentett gondot, amiről apukája is hasonlóan vélekedik. *„Ezt az életmódot nem kellett ráerőltetnem, hanem próbáltam inkább nyitottan állni hozzá. Azt szerettem volna, ha ő is ilyen lesz. Ha valamit csinál, akkor azt azért tegye, mert ő is akarja”* – nyilatkozta a Haitiről származó apa.

„Az én korosztályomban lehet, hogy ritka vagyok, aki a templomban tölti az idejét, vagy esetleg vagyunk pár tucatnyian. De ez rámutat számomra, hogy mindenkinek megvan a saját lelki élete. Van, akié nem olyan, mint az enyém, de az is rendben van. Minden ember más. Akár én vagyok az egyetlen vagy vannak, akik hasonlóan gondolkodnak, az nem fontos. Én szeretnék igaz emberként élni, nem csak a sportban, hanem azon kívül is. Meg szeretném mutatni, hogy milyen vagyok és, hogy honnan jöttem” – mondta Alyson.

Forrás: Le Journal de Québec
Fotó: Agence QMI / Toma Iczkovičs, Dominick Gravel

Hivatás?

Sokszor elgondolkodtam azon, hogyan lehetne érzékletesen megfogalmazni a hivatás lényegét? Akárhányszor megkíséreltem, mindig beletört a bicskám. A minap azonban olvastam egy történetet.

Íme:

Valamikor a negyedik század elején élt egy Genézius nevű pogány színész. Egy alkalommal, Dioklecián császár mulattatására színelőadást tartottak, amelyben, - hogy a keresztényeket üldöző uralkodó kedvébe járjanak, - a keresztység szentségét tették gúny tárgyává. A főszerepet játszó Genézius egy beteget játszott, aki halála előtt meg akart keresztelkedni. Haldoklót alakítva két papot imitáló aktort hivatott magához, akik szövegük szerint feltették neki a kérdést: Mit akarsz tőlünk?

Mikor szerepe előírásainak megfelelően azt válaszolta, hogy a hitet és keresztiséget, a játszott figurát mélyen átélő színésznek egy angyal jelent meg. A látomás egy papirtekercset mutatott neki, s az tele volt írva z ő eddigi életének bűneivel. Igaz átélésében annyira megrendült, hogy valóban felvette a keresztiséget.

Amit társai és a nézők komédiának hittek és megtapsoltak, az számára valóság lett, - sőt véres valóság! Amint ráadták a szerep szerinti fehér ruhát, látta, hogy az angyaltisztára törölte a bűneivel teleirt lapot. A szerepével teljesen eggyé vált komédiás ekkor odaállt az elképedt császár elé, kereszténynek vallotta magát, és hangos szóval felszólította őt és a nézőket is a bálványimádásra kényszerített Genézium, s mert az nem tört meg, lefejeztette. Így lett Genézius a színészek védőszentje.

Ennél többet a hivatásról én sem tudok mondani. Talán még csak annyit, hogy a hivatás szó magába foglalja a "hívtség"-et, azaz a hűséget. Hűség és hit nélkül nincs hivatás. Ezt példázza Genézius története is. Szent Genéziumról

Hevesi Sándor, a Nemzeti Színház egykori direktora Császár és komédiás címmel írt drámát, és lelkes fiatalok Szegeden és Veszprémben is a vértanúról nevezték el műkedvelő színjátszó csoportjukat. Az egyház szent Genéziumra, a színészek és a színházi szakma védőszentjére augusztus 3-án emlékezik. Néha jusszon eszünkbe ez a bámulatos szent, és az is, képesek lennénk-e mi is életünket adni hitünkért, hűségünkért, hivatásunkért.

Sándor János

Séta Jézussal

Novemberi sétánk alkalmával kicsit szomszédoltunk, Zala megyében. A Kis-Balaton ölelésében található Zalavárral és környékével ismerkedtünk.

Reggel borongós, hűvös időben indult maroknyi kis csapatunk. Bizony elkelt a meleg kabát és sapka.

Zalavárra érkezve kénytelenek voltunk elhagyni a jó meleg buszunkat. Magunkhoz vettük botjainkat és elindultunk felfedező utunkra.

A Récéskúti Bazilika romjait, a közútról pár perces sétával közelítettük meg. A romjaiban is impozáns épület lakott településektől távol, a semmi közepén áll. A román kori bazilika dérkmagasságban megmaradt kőfalai és tartó oszlopai, még így is lenyűgözőek. A 840-ben Keresztelő Szent János tiszteletére Pribina szláv fejedelem által építtetett bazilikát, a XVI. századig használták.

Rövid pihenés és geoládakeresést követően folytattuk túránkat. Közeledvén a Kis-Balatonhoz, messziről egy érdekes, de ugyanakkor jellegzetes makoveczi kupola képe tárult elénk.

Megérkeztünk a Zalavári Történelmi Emlékparkba, a Várszigetre. Zalavár története egybeesik a Vársziget történetével. A Zala folyó árterületén letelepedő Pribina itt építette ki székhelyét, melynek stratégiai jelentőségét az adta, hogy ez volt az egyetlen átkelőhely a folyó mocsaras vidékén.

A szlávok keresztény hitre való térítése Cirill és Metód nevéhez fűződik, akik hittérítő útjukon hosszabb időt töltöttek el a Várszigeten. A felhők mögül kikandikáló nap fényében jártuk körbe a gyönyörű környezetben kialakított Emlékparkot. A Szent István által alapított bencés apátság romjai, a Milleneumi Emlékpület, az Árpád kori kápolna, a szoborpark látványa szívünket melengette. Megérintett bennünket a hely szelleme, léggömbre.

Igenis legyünk büszkék magyarságunkra, Istenhitünkre, történelmünkre, természeti környezetünkre!

A napot a Kányavári szigeti sétánk koronázta meg, a Kis-Balaton kéklő vizén táncot járó novemberi napfényvel, a nádas lágy ringatózásával, az őszi ruhájában pompázó erdő látványával. Remélem ez a csodálat és áhítat velünk marad a téli pihenők alatt is. Tavaszig „szögre akasztjuk” nordicbotjainkat, rendezzük élményeinket, erőt gyűjtünk.

Jövőre Veletek és Jézussal folytatjuk!

Balogh Katalin

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ- TESTÜLET

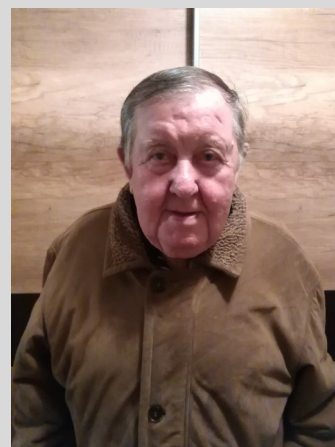
Szűcs Imre

Szeretettel köszöntöm az újság minden olvasóját. A nevem Szűcs Imre. 1940-ben születtem Győrben. 4 éves koromban visszaköltöztünk Csornáról Szőlősgyőrökbe, ahol azóta is élek. Katolikus család lévén már az itt végzett iskolai tanulmányaim alatt ismerkedtem meg a hittel és jártam a templomba.

Már több mint 40 éve, hogy jelenleg is aktív- egyházi tag vagyok. Együtt dolgoztam Láncz László, Takács Béla, Sudár János, Gyuriga Károly, Vajda Gábor volt plébános urakkal, és most közösen tevékenykedem Horváth Lóránt plébános úrral.

Szívemhez közel áll a szőlősgyőri Kisboldogasszony templom rendbetétele, felújítása, modernizálása, melynek feladataiból is igyekszem kivenni a részemet. A községünkben előforduló egyházi feladatok szervezésében és végrehajtásában mindig számíthatnak munkámra, annak ellenére, hogy aktív dolgozó koromban az egyik munkahelyemen a következő kritikát kaptam (amire inkább büszke vagyok, mint szégyenlem): „Nem megbízható erre a feladatra, mert templomba jár!”

A továbbiakban is igyekszem minden tőlem telhetőt megtenni annak érdekében, hogy a katolikus hitélet megmaradjon és fejlődjön községünkben.

Arbo- rétum és akadé- mia

Innen származom én is. Nincs jogom ítélni – amúgy sem kenyerem – mert eljöttem én is

Szerencsés Károly

Hej, ha tudta volna a Magyar Királyi Államvasutak főfelügyelője, hogy mennyi baj lesz ebből a vasútvonalból, amelyet Bicske és Székesfehérvár között éppen ezen a napon százhuszonegy éve adtak át! Talán azt is mondja a befektetőknek: nem kellene ez a vonal, ez a 49 kilométer, mert még az is lehet, hogy egyszer érrefelé születik meg Magyarország miniszterelnöke, s az ellenzék ezért még a vasútvonalat is megszüntetné, a síneket eladná – már amelyeket még nem loptak el –, a talpfákat is eltüzelné és az egész nyomvonalat beszórná sóval, hogy pusztuljon itt minden. Pedig az a vasút akkoriban – s még később is – jó ötletnek tűnt. Gazdasági szerepe is volt, főleg ha Bicskén erőmű is épül, s a személyszállítást is megkönnyítette: csak könnyebb volt vonattal bejutni Fehérvárra, Bicskére orvoshoz, kórházba, boltba, piacra, s onnan akár tovább, bárhová az országba, mint szekéren zötykölődve.

Nem tudom én pontosan mi minden épült e vonal mentén, titkos létesítmények, raktárak, laktanyák, üzemek. De a föld is jó volt a sok erdő mellett, s szorgos nép lakta a vidéket. Meg aztán a jól működő uradalmak is voltak – igaz, régen szétlopták azokat már. Micsoda pusztítás volt az a haladás és a demokrácia jegyében. Aztán voltak téeszkek is, amelyek vezetői, tagjai megpróbálták boldogulni. Meghurcolták őket! Mintha valami átok ülne azon a tájon, soha semmi ne is sikerülhessen. Messziről, Budapestről és Bécsből, mostanában Brüsszelszélből dirigálnának, s mintha minden vidék ilyen lenne Magyarországon. A messziről dirigálók vidékei. A gúnyolódók, gyűlölködők, lenézők dirigálásából aztán aki nem kért, belehalt szépen, belefásult, elmenekült, hagyta az egészet, tobzódjanak csak az urak-elvtársak. De szerencsére nem mindenki.

Innen származom én is. Nincs jogom ítélni – amúgy sem kenyerem – mert eljöttem én is. És menyire visszamennék! Csak ötven évet kellene vissza-

forгатni az időben. A kis gőzös még pöfékelne, sípolna, zajongna. Felugranék Felcsúton, csak úgy átruccanni Alcsútra, megnézni a téglástól, ablakostól, bútorostól széthordott kastélyt. Nem, nem olyan lenne ez, mint Felső-Anctonból átrándulni Alsó-Anctonba, s közben kicsit megrekedni a fény és sötétség mezzgyéjén. Jó lenne tüzet gyújtani az elvadultságában is gyönyörű kertben, megsütni a darab kolbászt, amit hoztunk; vagy a vad, aprószemű, édes ringlót enni, ami mindenfelé nőtt, a szedret, vagy hazafelé az út mentén a napraforgótáblából magot zsákmányolni. Szotyolát. Aztán az út közepén menni, széles mosollyal egy szál gatyában, mert jármű egy, ha jön egy órában, s álmodozni „déli verőn”.

Ötven éve már alig járt a vonat, 1979-ben végleg megszüntették a személyforgalmat. Jöttek a buszok. Közelebb volt a faluhoz, meg gyorsabb is volt talán, mint a kis vicinális, amely legfeljebb húsz-harminc kilométerrel repesztett. De az száguldás volt! S kihajolni tényleg veszélyes, mert a pálya melletti bokrok, fágák jókora pofont tudtak adni, ha benőttek a sínek fölé, de a sebesség és az elővillanó táj, a hegyek, a patak, az erdők mindenért kárpótoltak. Ilyen lehetett valaha a Párizs–Nizza viszonylat is, s én azon éreztem magam: mindig a tenger felé vitt az a kis vacak vonat, és soha nem érkezett meg. Az ÉR és az Óceán. Nem bántam. Mit is kezdhettem volna egy szál gatyában a Rivierán. (Azért voltak ötleteim...) Csak szerettem vonatozni és villamosozni is itt a Városban, amíg nem záródtak hermetikusan az ajtók, s ma már az ablakok is. A peronról lógva a körúton, a lépcsőn ücsörögve Balaton felé menet, kezemben sörral bámulva a karnyújtásnyira rohanó fákot, s a hosszú percekig égbe szűrődő templomtornyokat a távolban. Elöl a lokomotív ritmusa egyre gyorsult, talán egy lány után indultam, akit nem is ismertem, a nevét sem tudtam, nem is fogom látni, de vitt a vonat, szaladt velem a világ.

Hej, ha tudta volna a miniszter, a Magyar Királyi Államvasutak főfelügyelője, s a felügyelő bizottsági tagok mind, az osztályvezetők és az állomásfőnökök, masinisták és kalauzok, sőt a krampácsolók 1898-ban, hogy milyen indulatokat keltenek majd ezzel a vonattal. Ők csak bíztak a jövőben. Lehet, hogy hanyatlott a kor és a civilizáció, de ők ezt nem tudták. Élni, alkotni akartak. Aztán a hanyatló szellemek mindig „bezártak”, „felszámoltak”. Így tettek már az utolsó kommunisták, és testi-lelki utódaik is. S mintha most a felszámolók tobzódó ünnepe jönne el. Voltak, akik nem leépítettek, hanem újjáépítettek és újat építettek. Vasutat is, stadiont is és még lovardát is. Óvodát, iskolát, kórházat, hidat, sok mást, de ez nem érdekes. Az a Bicske–Székesfehérvár viszonylat! Az skandalum! Micsoda retrográd ember találhatta ezt ki anno. Baross Gábornak hívták az ebadtát, közlekedésügyi és ráadásul közmunkaügyi miniszter volt akkoriban!

Maga a feudalizmus, s hogy még áll a szobra, s „ezek” még a helyére is visszarakták, pedig az elődök de szépen elrejtették oda oldalt a raktárak elé. És az a stadion a faluban. S az utánpótlásnak még vagy tíz pálya. Kollégium, középiskola.

Hogy az egész országból, s az egész Kárpát-medencéből jöjjenek a fiatalok, sportolni, tanulni. Nincs zöldebb épített környezet Magyarországon. Tiszta tekintetű, egészséges fiatalok tölthetik ott az időt. Szerintem nekik is kellene játszani. Meg lehetett volna valósítani máshol is, persze ezt az Akadémiát. Budapesten a Városligetben, a Margit-szigeten, Csepel-szigeten. Ó, rengeteg helyen. Milyen kéjjel mondanák most: „Bezárni!”

Budapestről Bicske vonaton húsz perc kellene, hogy legyen. Onnan a felcsúti stadion legfeljebb tíz perc. Ezt kell megoldani. Minden „viszonylatban” ez a cél. Kényelmesen, pontosan. Sok helyen működik, de még több helyen nem. Miért is nem? Ebben az országban 1939-ig a vonatok percre pontosan közlekedtek. A pályaudvarokon a restiben zónapörkölt volt, terítő és illedelmes pincér. A kalauz a zsebóráját nézte, s másodpercre sípolt. Indulás! Igen, sok minden történt azóta. De már a rendszerváltoztatás óta is egy emberöltő telt el! S a hibákra az lenne az új nemzedékek válasza, hogy „semmi nem kell”? Ne építsünk, ne próbáljuk meg, ami van, azt is bontsuk le, romboljunk, aztán majd lelépünk? Nem, dehogyan. Nem ismerek olyan fiatalot, aki ezt mondaná. Egyetlen egyet sem. A hatalomtól, pénztől gerjedő romlott politikusokat ismerek, akik erre akarják felhasználni a fiatalokat. De nem fog sikerülni nekik! A fiatalság tehetség, s a tehetség: lélek. A lélek irányítja az embert s az ember nem leépíteni, hanem építeni született. Nem esztelenül – láttunk rá mennyi példát –, ésszel és lélekkel.

A fiatalságnak levegő kell. Szabad levegő. Ki kell hajolnia az ablakon. S azt látja, hogy mindenhol falak, hegesztett ajtók, nyithatatlan ablakok veszik körül. Tornycsúcsokra már nem vágyik? Hegycsúcsokra szabadon, „kísérő” nélkül? Dehogyan! Legyen jobb, mint mi voltunk és lettünk. De azt a képességet őrizze meg, amit mi kifejlesztettünk: ne dőljön be a hazug prófétáknak, megváltóknak. Nehéz a dolga. Hiszen mi még kihajolhattunk a szabadság illataiba a mozdony mögött, leugorhattunk a 47-es villamosról a Múzeum kávéház előtt, ha a teraszon megláttuk egy barátunkat. Megmártózhattunk a művészetek és tudományok óceánjaiban, ha csak a Feneketlen-tó partján ültünkben is. S nem rontott el minden élményt az átkozott pénz, de azt sem gondoltuk, hogy csak az a tiszteletre méltó, ami haszontalan. Micsoda luxus volt!

A Magyar Királyi Államvasutak főfelügyelője, az akkori miniszter és krampácsoló a jövő emberei voltak. Mi ebben a jövőben élünk. De azt, hogy merre megyünk, mit csinálunk, építsünk vagy romboljunk, az ifjúság dönti el. Az ifjúság, amelyről látjuk, milyen kiszolgáltatott. Mindenkinek fel kell ugrania egyszer egy remegve rohanó vonatra, mely a tenger felé robot. Létezik az a „viszonylat”. Ha máshol nem, a szívünkben, lelkünkben, emlé-keinkben. Bicskétől nem jár, az biztos. Fehérvártól sem. Középen három állomás. De kár, hogy az én vici-nálisom már csak ott jár: az Arborétumtól az Akadémiáig. Pedig még mindig vágyom a tengerre.

Albert Károly: Híd vagyok!

Nagy hivatással bízta meg Uram,
hogy legyek híd ég és föld között,
hitemnek íve
kösse partjait
felépítse mi egykor romba dőlt.
Kezedbe veszel, gyúrsz, formálsz, fa-
ragsz,
próbákkal terheled a lelki hidat,
mert bírnom kell
minden terhelést,
örvényt, áradatot, pusztító vihart
követeid járnak e hídon
fénybe öltözöttek, dicsők nagyok,
rám is hull tőlük néha egy sugár
s ilyenkor köszönöm, hogy híd vagyok.

John Henry Newman:

Istenem, szükségem van rád

**Istenem, szükségem van rád, hogy taníts
napról napra,
minden napnak a követelménye és szük-
séglete szerint.
Add meg nekem, Uram, a lelkiismeretem-
nek azt a tisztaságát,
amely csak a te sugallatodat érzi és fogja
fel.
Fülem süket, nem hallom hangodat.
Szemem homályos, nem látom jeleidet.
Csak te tudod élessé tenni szememet,
megtisztítani és megújítani szívemet.
Taníts meg arra, hogy ott üljek lábaddal,
és hallgassam a szavadat.**

Ámen.

A jó pásztor

Tamás atya Vízvárról meghívta Lóránt atyát a babócsai fiújába egy zenés drámára. Ő arra gondolt, hogy kísérjük el mi is, hisz Iváncsics Tamást és barátait tavaly már vendégül láthattuk templomunkban. A következő vasárnapi misén ki is hirdette, hogy akinek kedve van, jelentkezzen. Az előadás november 30-án volt, így az előttünk álló adventi időszakra igazán szépen felkészülhettünk.

Harmincöten jöttünk össze, gyerekek és idősebbek egyaránt. Örömmel töltött el, hogy a lengyeltótiakon kívül Szőlősgyörökből, Hácsról és Gyugyról is velünk tartottak. A teljes egyházközség képviseltette magát. Az út kényelmes, az idő csodálatos volt. Sokat beszélgettünk, hamar elrepült a kétórás utazás.

A Művelődési Háznál már vártak bennünket. A házigazda, Tamás atya örömet jó volt látni. Persze itt is találkozhattunk Lóránt atya nagyatádi ismerőseivel. Vidané Ildikó talán Picurnak örült legjobban. S ami igazán meglepő a kiskutya is boldogan futott felé: A kutyák tényleg nem felejtenek! Gyors mosdóhasználat után, kezdődhetett az előadás.

A jó pásztor. In memoriam Brenner János /1931- 1957/. A darab ötletgazdája Horváth István Sándor atya, aki sokoldalúan támogatta a darab létrejöttét. Nagyon megrázó arra gondolni, hogy a fiatal rábákehelyi káplánt annyira veszélyesnek tartotta a hatalom, hogy ilyen brutális gyilkosságra is képesek voltak. A közösségépítés, a gyerekekkel való kiváló kapcsolata, a focizás, a kirándulások mind-mind a tragédia felé taszította a fiatal atyát. A környezete egyre jobban érezte a veszélyt, és figyelmeztették is. Ő azonban úgy gondolta, hogy van még itt dolga, bízott a Gondviselésben. A sorsát viszont senki sem kerülheti el. Jó ötletnek tartottam, hogy az előadás előtt kivetítón képeket láthattunk Brenner János életéből. Kevés olyan felvétel volt, ahol a későbbi vértanú ne nevetett volna. És hogyan tudott nevetni!

A szereplők több, mint negyvenen voltak. Ők is egy nagy busszal érkeztek. A zenekar családtagjai, barátai, s a sok-sok gyerek. A szereposztás is keresztényi módon történt. Az esperes-plébánostól, a látássérült lányon keresztül a gyermekes családokon át, fiatalok és még fiatalabbak. A darab egészen érezhető volt, hogy ők nem csak együtt játszanak, össze is tartoznak. A gyerekek olyan természetességgel vettek részt az előadásban, hogy biztos voltam benne, értő szavakkal magyarázták el a történetet nekik. Természetesen voltak kedvenc jeleneteim is. A fiúk focija a képzeletbeli labdával, a kirándulás során a patak átugrálása, a vak lány csodálatos éneklése. Volt olyan dal, amelyet mi is ismertünk, mert az egyik olvasókönyvünkön már megtanultuk.

Az előadás során nagyon jó színpadi megoldásokat láthattunk. Pl. az oltárt csak egy vállakra terített lepedő jelképezte. A keresztút jelenete is felejthetetlen volt. Keretbe foglalták a darabot. Amíg a narrátor énekelt, a szereplők bevonultak, és felvettek egy-egy, a szerepükre jellemző ruhadarabot, amit az előadás végén ugyanígy le is tettek a földre. Kedvenc szereplőim többek között Náncsi néni volt. Megható volt a várakozása, gondoskodása, az aggódása, az imádsága. Szívvel-lélelkel gondoskodott Brenner Jánosról otléte során.

Úgy érzem, hogy ez a darab méltó emléket állít a számunkra is kedves vértanú tragikus sorsának. Szomorú történet, de csodálatos is, hogy éppen egy haldokló beteghez sietve érte a halál. Ment és azt tette, amire felesküdt. Jó pásztor volt.

Emlékezetes előadás, emlékezetes nap volt. Akik ott voltunk töltöttük belőle. Hazafelé megosztottuk egymással az érzéseinket, s közben a hátul ülő gyerekek éneklését hallgattuk, akik egymásnak örülve, felidéztek a nyári hittanós tábor emlékeit, dalait. Ezek a szép pillanatok.

Köszönjük!

Ritecz Erika
világi elnök
Lengyeltóti

Túrmezei Erzsébet:

Amikor nincs tovább

Egy darabig elvisz a láb is ...
de gyilkos ingoványhoz ér ...
félelmetes szakadékhoz ér ...
zúgó folyam partjához ér ...
és akkor nincs tovább.

Egy darabig elvisz a szív is ...
utat lel ingoványon át
lélekvesztőt a folyamon ...
asztán elér oda, ahol
a szívnek sincs tovább.

És ha már a szív sem lel utat
át gyilkos ingoványokon,
folyamon, sellőn, tengeren:
a hiten, a hiten a sor,
és mégis van tovább.

A hit elvisz... elvisz a célig.
Mégfáradottnak szárnyat ad.
És vészen át és poklon át
oda, az Istenig ragad.
És akkor nincs tovább.

Nincs tovább, mert vége az útnak,
és nincs tovább a küszködés,
és nincs tovább a fájdalom.
Csak az élet, csak az öröm,
a béke van tovább.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520